dolmuş

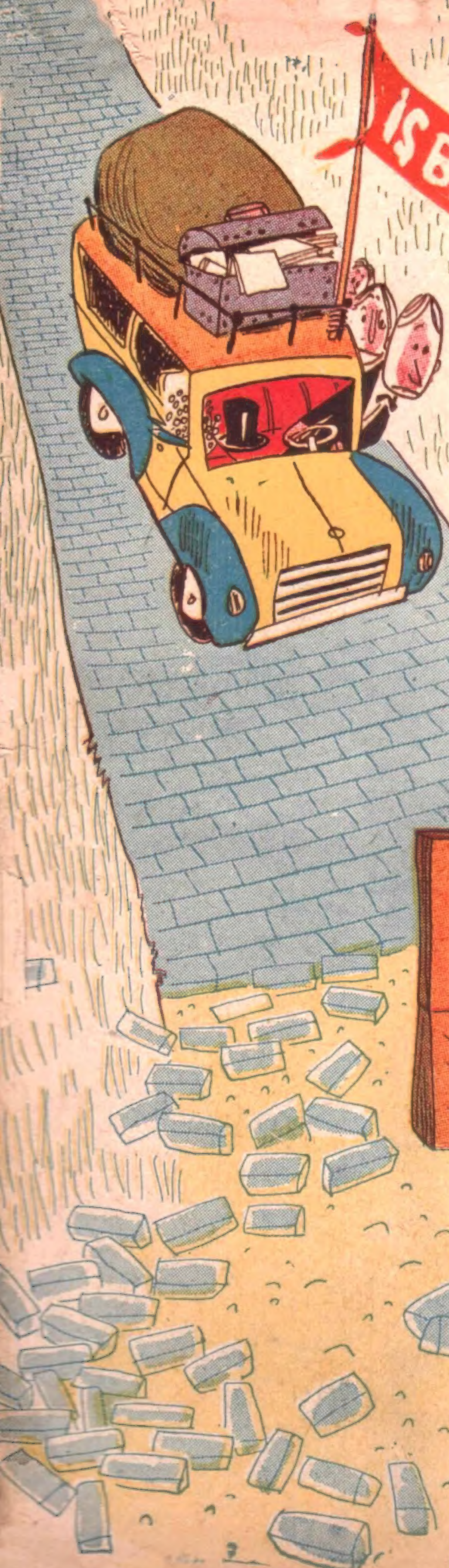

ALİ ULVİ – Cumhuriyet

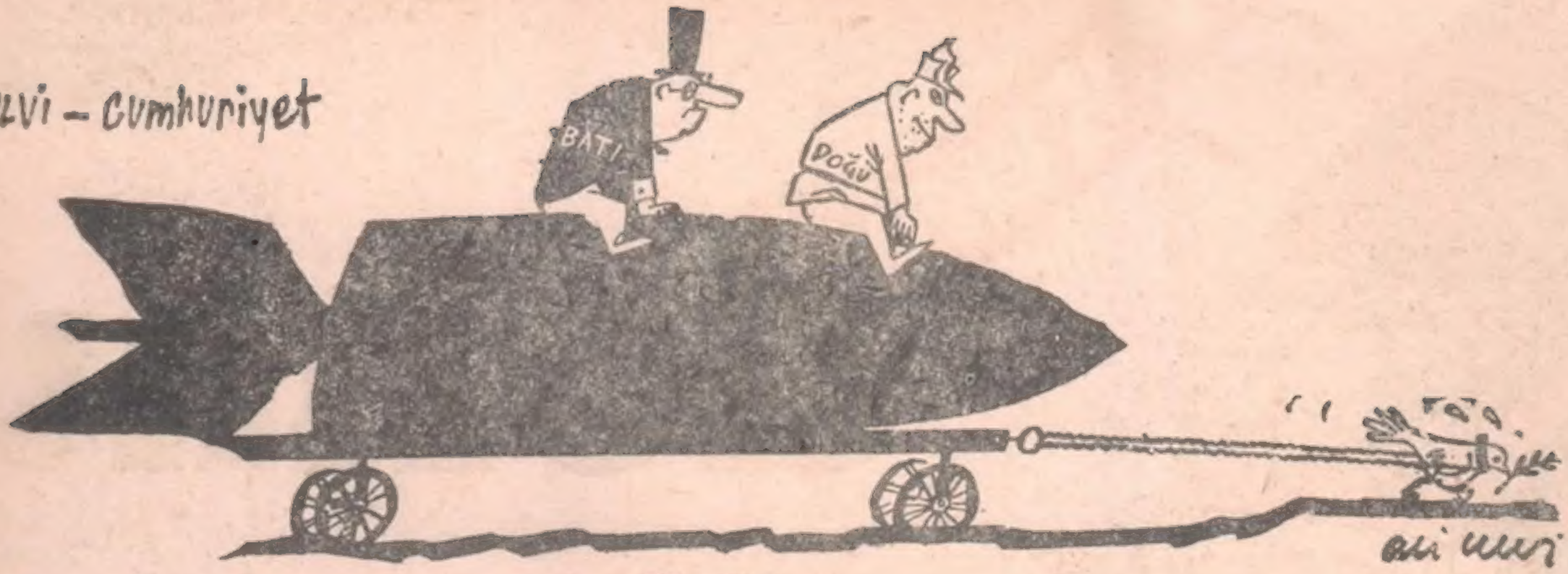

YAZIŞIZ

TURHAN – Milliyet

bit pazarı

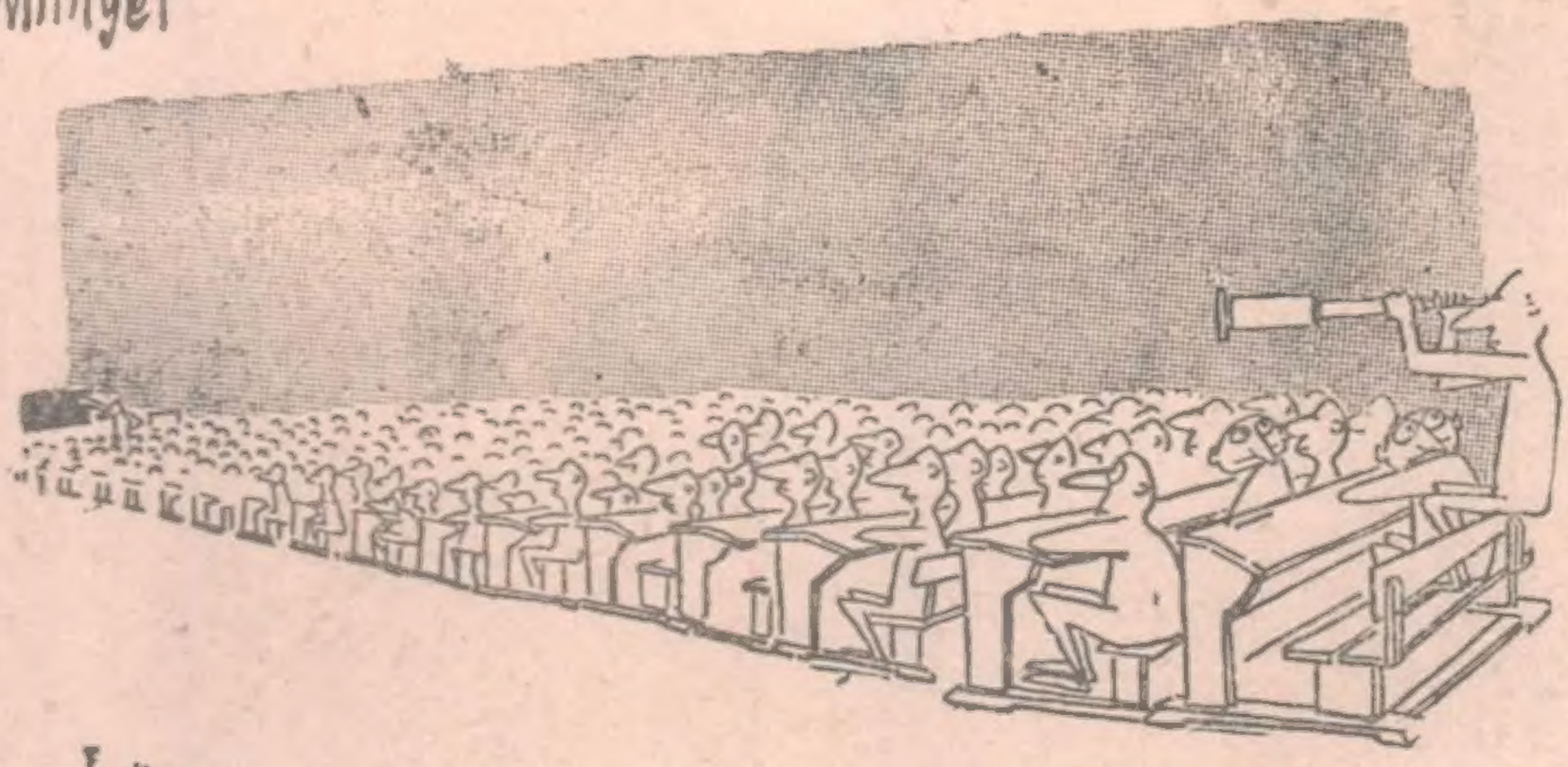

İTHAN

OKULLARDA 90 KİŞİLİK SINIFLAR VAR (GAZETELERDEN)

FERRUH – VATAN

Günaltay «Demokrasi kitabı» yazacak.

SEMİH – Hürriyet

Şoförlerin dikkati ölçülüyor.

Dikkatsiz Şoför

Dikkatli Şoför

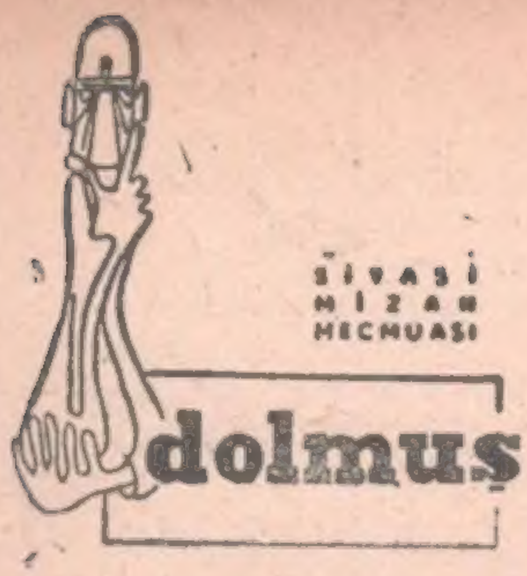

İmtiyaz sahibi :
Çizgi Neşriyat Matbaacılık Ticaret evi adına
Osman A. Kermen

Sahipleri :
Osman A. Kermen
Turhan Selçuk
İlhan Selçuk

Bu sayıda mes'ul müdür :
Turhan Selçuk

Umumî Neşriyat Müdürü :
İlhan Selçuk

Karikatür Sekreteri :
Mengü Ertel

İdare :
Abdullah Serpil

İdarehane :
Nuruosmaniye, Gazi Sinan Paşa so. Gediz Han. Kat. 3
Telefon : 22 51 30

Abone şartları :
3 aylık 9 lira, 6 aylık 18 lira
1 senelik 36 lira
Ecnebi ülkelere iki mislidir

İlân şartları :
Kapak içi 320 T.L. İç sayfalar, santimi 4 T.L.

Fiatı 75 kuruş

Neşredilmek için gönderilen karikatür ve yazılar iade edilmez

Dizildiği ve basıldığı yer :
Şehir Matbaası
Ankara Caddesi 48/B
Kapak Baskısı
Basın Reklâm Matbaası
Ofset baskısı :
Apa Ofset Basımevi

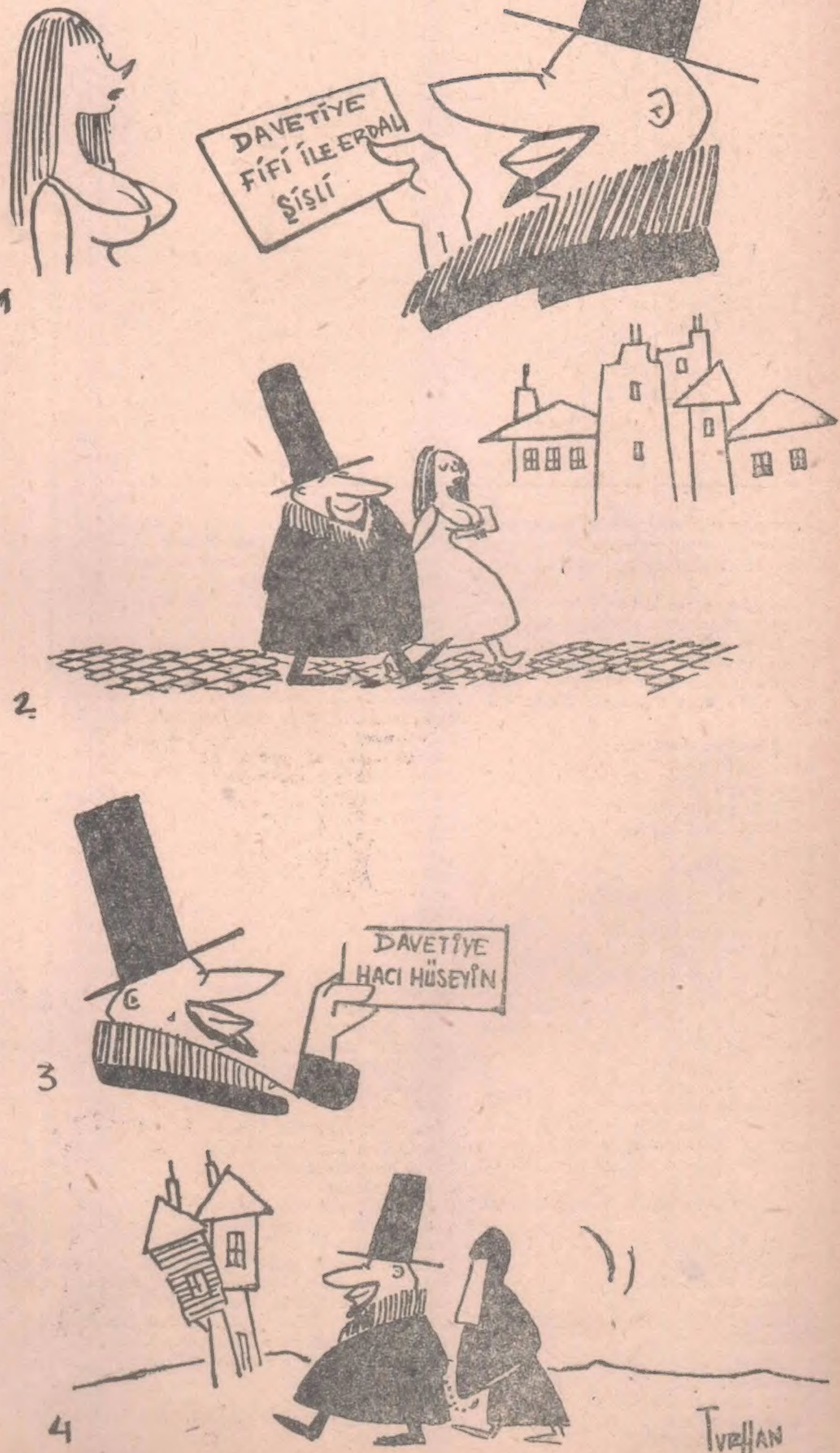

KASIM GÜLEK OTOSTOPLA DOLAŞIYOR

(Kasım Gülek «Hâdiseli» yolculukların önüne ancak «otostop»la geçebileceğini anlamış ve «Hâdisesiz» bir yolculuğa çıkmıştır.)

Üsküdardan geçen dolmuşa baş parmağiyle yolu göstererek: «Otostop» diye bağırır. Araba durmuştur, şoför:

«O da ne demek?» diye sorar.

«Otostop demek! Yâni parasız.»

«Bizim oto zaten altı aydır stoptu. Git işine!»

İkinci arabayı durdurur:

«Otostop!»

«Peki, stop!»

«Şoförün yanına geçer.»

«Benzin... Lâstik yedek parça... Nasıl gidiyor?»

«Tıngır mıngır!»

«Kaç kilometre yapıyoruz?»

«Arpa boyu...»

«Motör nasıl?»

«Revizyon ister!»

«Bir ârıza mı var motörde?»

«Tek çalışıyor!»

Motör hırıltı, zırıltı, derken heksoz gürültüsü «Zınk!» diye durur.

«Al sana oto stop!»

Kasım Gülek arabadan inmiş Pendiğe işliyen otobüstün şoförüne başparmağını uzatmıştır. Şoför, Halk Partili olduğu için hemen durur, biletçiye de:

«Ağabey bizden... İdare!» işaretini verir.

Şoförün yanına geçen Kasım Gülek, ilk sualini sorar:

«Nasıl gidiyoruz!»

«Yasak ağabey.»

«Nedir yasak olan?»

«Konuşmak.»

«Sebep?»

«Yasak!»

«Ne yasağı?»

«Belediye yasağı!»

Şoför karşısındaki:

«Şoförü lâfa tutmak yasaktır»

Tabelâsını gösterir.

«Konuşmak dağbaşında da yasak ha? Nerde kaldı demokrasi... Hani ne demişlerdi 1949 da... Çabuk indir beni!»

İner. Geriden gelen Hususiyi durdurur: Eldivenli şoför nezaketle:

«Beyefendinin emri var... Türkümüzü söylerseniz buyurun.»

«Nedir türkünüz?»

«Hayal oldu o demler...»

«Tamam, söylerim!»

Eldivenli şoför kapıyı açmış, Güleği yanına almıştır. Gülek, arkada oturan kerli ferli zata:

«Peki Beyefendi» diye sorar:

«Bu türkü çok mu hoşunuza gidiyor?.

«Çoook!»

«Sebep!. Oysaki siz...»

«Kaç para eder... Yaş...»

«Ya demek öyle... Vah vah!»

«Yetmişinden sonra gelen demiş, hani.»

«Anladım beyefendi haklısınız. Biz de onun için acele ediyoruz ya... Bakın daha evlenmiş bile değilim!»

«Ya vah vah!»

Yolculuğun asıl maksadını hatırlıyan Kasım bey centilmen şoföre sorar:

«Nasıl gidiyoruz?»

«İyi gidiyoruz... 120, 150 falan...»

«Frenler sağlam mı bari?»

«Biz fren müren kullanmayız. Beyefendinin emri var.

«Ya!»

«Durmak falan icap ederse...»

«Bizi kim durdurabilir ki.»

«Ya önümüze biri...»

«O düşünsün!»

«Aman, çabuk basın frene!»

«Basarım, Gazı geserim...»

«Kes, razıyım!»

Yolun kenarına silkeleyip giderler.

Arkadan gelen trafik arabasını seçemiyen Kasım Gülek, otostop işareti yaptnca araba hemen durur. Nereye bindiğini henüz anlıyamıyan Kasım Gülek, şoföre bir vazife sorusunda bulunur:

«Nasıl gidiyoruz?»

«Mükemmel!»

«İlk hedef?»

«Karakol!»

STEPNE

HALÂ GENÇ, HALÂ KÜÇÜK!

Sait Faik 48 yaşında öldü, genç hikâyeci olarak.. Orhan Kemal, bembeyaz saçlariyle hâlâ genç romancı.

Cahit Sıtkıyı da kaybettik kırk beşinde. Genç şair olarak.

Kırkını aşmış şairleri - miz, ressamlarımız var, hâlâ genç ressam, genç şair! Eskiler 18 yaşında klâsiklerimiz arasına girerlerdi, kırkını aşmış, ellisine merdiven dayamış sanatçılarımız hâlâ genç!. Bu nesil birtürlü ihtiyarlamıyor, değil ihtiyarlamak büyümü - yor bile. İşte Futbolcu Fikret! Kırkına yaklaştı, futbolu bırakıyor da hâlâ adının başında Küçük sıfatı...

Kabahat bu bir türlü yaşlanmıyan genç şöhret - lerimzde mi? Yoksa Onları bir türlü büyütmiyen daima genç bırakan ihtiyarlarımızda mı?

BULAN VE KAYBEDEN

Gene Guraba hastanesinde iki tüp radyum kaybolmuş.

Şimdi soruyoruz:

Puslayı kim icadetti? Kâğıdı kim buldu? Atomu bulan hangi millet? Matbaa kimin icadı. Barutu Çinliler mi buldu, Avrupalılar mı? Gramofonu, telefonu bulan kim? Ya Radyumu?

Kim olacak, Küri...

Kaybeden kim? İşte o şeref de bizim

YENİ BİR GEZİ DAHA

Gezi çeşitlerine bir yenisi daya eklendi:

«Başının çaresine bakma gezisi...»

Vazife gezisi, turistik gezi, sohbet gezilerinden sonra, bir de «başının çaresine bakma gezisi.»

Hürriyet Partisi, muhalefet partilerini işbirliğine çağırıp menfi cevap aldıktan sonra başının çaresine bakmak zorunda kaldı. Şimdi Hürriyet Partililer Egeyi, Karadenizi ve Doğu bölgesini baştan başa dolaşıp boşlarının çaresine bakmanın yollarını arayacaklar.

Yalnız kaldık diye üzülmekte ne mânâ var.

Karaosmanoğlunun Şair Fikreti çok sevdiğini biliyoruz. Bu vesile ile şair Fikretten,, biraz tamir görmüş bir mısra okuyalım:

«Hak beliediğin kelfuğa
yalnız gideceksini»

— DRAM TİYATROSUNDA BİLET FİATLARI İKİ MİSLİNE ÇIKARILDI...

SOĞAN ÜZERİNE BİR NUTUK

(Bu nutuk, siyasi tıbbi sosyal bir nutuktur. Memleketimizin her hangi bir yerinde herhangi bir doktor, bir belediye reisi tarafından icabettiği zaman söylenebilir. Söylenmiştir de...)

Soğan ve sarımsak... Cihet tâyini için talim ve terbiye alanında kullanılan bu iki kıymetli madde, zaman zaman piyasadan kaybolma tehlikeleri geçirir. Zaten bunun ikisini bir araya getirmeğe hiç lüzum yoktur. Sarımsak sağı gösterdiğine göre, soğanın bulunması gereken taraf mutlaka soldur... Mademki sağımızı belli edecek bol miktarda sarımsağımız var... Soğanın piyasada bulunmaması hiçbir zaman mesele teşkil etmemelidir.

Sonra, soğan, öyle karanfil gibi gül gibi iyi kokulu bir nesne değildir ki... Üstelik şıpır şıpır gözyaşı da getirir, kadınlarımızın gözlerinden. Onların güleryüzlü kalmaları, ağlamış yüzlü olmamaları için soğanı büsbütün kaldırmalıyız. Biz güleryüzlü vatandaş istiyoruz. Soğan neşenin düşmanıdır. Yeter bugüne kadar gözyaşı döktüğümüz.

Yok, mutlaka soğan yemekte inad ediyorsanız iki soğan yerine, bir soğan yiyin ki gözünüzün ikisi birden sulanacağına biri sulansın! Eğer o tek soğanı da bulamazsanız sarımsakla idare ediverin. Nasıl size eskiden et yerine yumurta, sonradan da yumurta yerine et tavsiye ettimse şimdi de soğan yerine sarımsak tavsiye ediyorum. Sarımsağın bir iyiliği daha varsa piyaza gelmemesidir. Bu suretle ahlâki bakımdan da gelişirsiniz. Her nekadar piyaz, zamanında ve yerinde lâzımsa da... Bol soğan bol piyazcı yetiştireceğinden az sonra gerçek ve iktidara elverişli olgun piyazcılar çıkaracaktır piyasaya...

«Helvacı dükkânında piyazın yeri yoktur»

Ama çilingir sofrasında vardır tabii.

Eğer soğan büsbütün ortadan kalkarsa soğan esansı getirir, suni soğan da elde edebiliriz. Ama bizim politikamız eşeği kaybettirip sonra buldurmak olduğuna göre, sizi pek yakında bol soğana kavuşturup, bol piyaza boğacağız. Maksadımız size soğanın da hasretini çektirmekti. Kâfi derecede çektiniz. Yeter artık!

— SOKAK BİR MEKTEPTİR:
YAZILI YOKLAMA

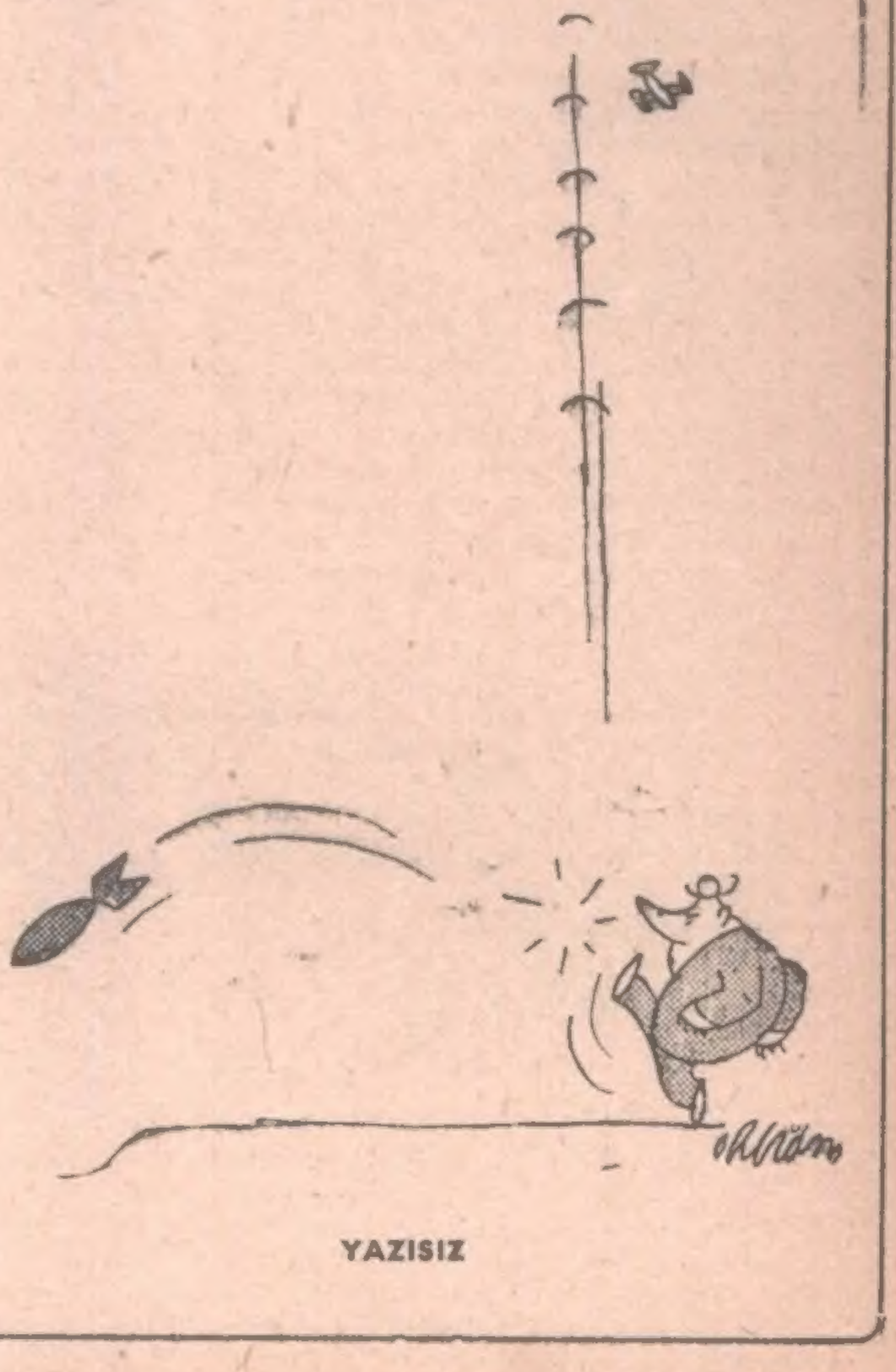

YAZISIZ

Ha Baham Sınıfı..

Hepimiz okul sıralarından yetiştik. Acı tatlı bir çok hâtıralarımız var. Hababam sınıfı, yatılı okullardan birinin herhangi bir sınıfı. Döneklerden, sürgünlerden devşirme bir sınıf... Alfabenin son harflerine düşen bir şube... Etütlerinde şiirli, mânili nâmeler yazılır, masrafı kabartacak kitap isimleriyle dolu mektuplar donatılır, lig maçlarının puanları, averajları hesaplanır, kopya rulelerı hazırlanır harita kalemiyle...

Bütün yatılı okulların sınıflarından farksızdır Hababam sınıfı... Palamut Recep mümessilidir. Tulum Hayri, Kalem akir, Refüze Ekrem, Hayta, İnek Şaban, Domdom Ali... Sınıfın kalbur üstü elemeleri...

Piyale Kemal'in Hababam sınıfına hazırlattığı piyes, hepimizi bir haftada birinci sınıf aktör yapmıştı.

Haşimin «merdivenler» şiirini oynuyorduk. «Şiir bu, oynanır mı?» diyenleri, Piyale Kemal, «Hâmid'in, Namık Kemal'in Piyesleri sadece okumak içindir de, Haşim'in şiirleri neden, oynanmak için değildir?» diye susturuyodu. Refüzeyle, Kalem Şakir bu «Merdivenler» şiirine bir kaç basamak daha ekledikten sonra perdelere serpiştirdiler. Pandomin denilen sözsüz tiyatro şeklini de yer yer uygulayarak kockocaman bir eser haline getirdiler. Bütün sınıf, İnek Şaban da dahil, bu eserde yer aldık... Kel Mahmut'un tarih dersinden tutarak, helâ aralığına, yatakhaneye kadar götürdük bu oyunu.

Prova yüzünden yatakhaneye geç kalmıştık. Bir saat ta yatakhanede oyunun eleştirmesi sürdü. Geç girdik yataklara.

Kalk zili, bu yüzden benden başkasını uyandıramamıştı. Sonra Kalem Şakir açtı gözlerini. Bir şeyler düşünüyordu:

«Ver!» dedi «sabit kalemini!»

Verdim. Bir bardağa su koyup getirdi. Sere serpe yatan Tulum Hayrinin başucuna dikildi. Tulumun ayağından sürüsen duyacağı yoktu. Dün voleybol da oynamış, pestili çıkmıştı.

Kalem Şakir - piyesteki gibi Tulumun suratına geniş bir bıyık çizdi, uçlarını biçimlice kaldırdı yukarı. Çenesine kadar geniş bir de favori indirdi.

Tulum, bir ara sağdan sola döndü, gözlerini, ha açtı, ha açacak derken tekrar derin bir uykuya daldı. Kalem Şakir kırmızı kalemi bardağa batırarak yanaklarını kıpkırmızı boyadı. Kaşlarını kalınlaştırdı, gözlerinin altını morarttı. Burnunun da ucunu kızartarak alkolik bir şövalye başı yarattı.

Bütün bu işleri bir rejisör ustalığı ile yapıyor, hiç gülmüyordu. Sonra geçti Domdom Ali'ye. Domdom Ali piyeste Tulumun sevgilisiydi. Önce Ali'nin yanaklarını kıp kırmızı boyadı. Sonra geniş rastık çekti kaşlarına... Alnına kâküller düşürdü, zülüfler indirdi kulaklarından.

Sıra İnek Şabana gelmişti: Şaban not korkusundan piyeste uşak rolünü kabul etmişti. Bir iki dakikada mükemmel bir soytarı haline gelivermişti.

Kalem Şakir, işi bitince tekrar yatağına girdi, çekti yorganı başına... Bir ara Palamut Recep uyanmış, öbür yatakhanelerdeki gürültüden zilin çalıdığını anlamıştı.

«Kalkın arkadaşlar!» diye anahtarını karyolanın demirine vurdu:

«Kalkın, Kel Mahmut geliyor!»

Bir iki baş yastıklarda kımıldandı.

«Kalkın, Kel Mahmut nöbetçi!»

Hiç aldıran yoktu.

«Ulan kalkın diyorum size... Şimdi damlar!...»

Baktı ki kulak asan yok. Kalktı teker teker karyola demirlerine vurmağa başladı. Hababam Sınıfı uyanmıştı. Tulum Hayri yatağının üstünde oturunca bir gülmedir başlamıştı. Refüze yatağından fırlayarak gitti; Tulumun yatağının başında yerlere kadar eğilerek:

«Bonjur Şövalye dö Ragastan!» dedi, «Komatale vu!»

Tulum hiçbir şeyin farkında değildi. Akşamki piyesin bir tekrarı sanıyordu.

«Bonjur Ahmet Haşim Bey!» diye centilmence cevap verdi.

Bu sırada Domdom Ali yorganın altından başını çıkarmıştı, doğrulur gibi yaptı, yine düştü başı yastğa. Tulum, Domdomun boyandığını görmüştü. Hemen fırladı yatağından. Başucuna giderek diz çöktü:

«Kalk sevgilim, Üsküdarda sabah oldu!»

Bir şiir gelmişti aklına:

«Bir nar çiçeğinde sustu bülbül
Rüzgâr da ilk şiirini getirmek üzeredir,
Sevgilim gün doğmak üzeredir!»

Yatakhane alkıştan yıkılıyordu. Tulum boyandığının farkında değildi. Domdomla alay edildiğini sanıyor, katıla katıla gülüyordu.

Oyuna o kadar dalmıştık ki İnek Şabanın köşedeki yatağından kalktığının, katıla katıla Tulumla, Domdoma güldüğünün geç farkına vardık. Tulum, bu ustaca boyanmış soytarıyı görünce gülmekten baygınlıklar geçirmeğe başladı:

«Gel bakalım Tartaren! Şu çizmeleri - mi parlat!» dedi.

Şaban ilk defa başkasiyle alay etmek için kendine iş düştüğünü sanarak:

«Baş üstüne şövalye dö Ragastan!» diye koştu. Ayaklarına kapanarak, bir ayak havlusuyla Tulumun terliklerini silmeğe başladı.

Domdom Ali ayağa kalkmış, bu ustaca oynanan canlı sahneyi takdirle seyrediyor, katılıyordu gülmekten. Üçü de boyandıklarından habersiz,(duruma göre, bir şeyler yapmak, yaratmak istiyorlardı. Oyunun en güzel tarafı da buydu zaten.

Tulum, bir şövalye kibirliği ile sevgilisini yerlere kadar eğilip tekrar selâmladıktan sonra:

«Maria!» dedi «Kahvaltıyı balkonda mı yapalım? Yoksa...»

«Hayır Ragastan, beni Dezdemona bekliyor, ona gideceğim!»

«Ben, ya ben ne yapacağım?» Sensiz boğazımdan bir yudum sütlü kahvenin geçeceğini mi sanıyorsun?»

«Geber!»

«Pis kaltak« Sen Dezdemonaya değil, Alfrede gidiyorsun. Nerede kılıcım?»

İnek Şaban sobanın altındaki demiri kaptığı gibi uzattı Hayriye:

«Al Şövalyem, temizle namusunu;»

«Temizlik işleri senin üzerinde..

Emrediyorum sen temizle, elim bir fahişenin...

«Hayır ben yapamam bu işi...»

Havlusunu almış dışarı çıkmak istiyordu.

Tulum kızdı:

«Hayır, sen yapacaksın!»

«Yapamam şövalyem, fena halde sıkıştım!»

İnekten beklenmeyen... veyahut zam inekten beklenen bu cevap bizi yeniden kırıp geçirdi...

Ragastan sevgilisine:

«Kime gidersen git... kahvaltı değil, ne halt edersen et. Yine de seviyorum seni!»

Tam sarılıp öpecekti ki... Geri geri çekildi...

«Ööo! Böyle pis pis kim boyadı seni...»

«Nedimelerim!»

«Bu mutlak Kalem Şakirin işidir. Ne zamandanberi nedimen bu Kalem Şakir?»

«Hep sizin vale dü şambr'ınız olacak değil ya... Biraz da benim hizmetimde çalışsın.»

Ama ikisi de bir şeyler sezinler gibi olmuşlardı. Yüzlerini görecek bir şey arıyorlardı. Biz onları kuşkulandırmamak için gülmeyi kestik.

İnek Şabanın keyfi yerindeydi:

«Hayır!» dedi. «Kalem Şakir bu işten anlamaz. O, boyasa boyasa eşek boyar, Kayserilidir çünkü...»

Kalem Şakir dayanamadı:

«İnek boyayamaz mı?»

«Boyayamaz... İneğin boynuzu takılır pantalonuna...»

Biz iş açıklanmasın diye Şabanı alkışlamağa başladık...

Palamut neden sonra öbür yatakhanelerin kahvaltıya indiğini anlamıştı.

«Haydi arkadaşlar!» dedi. Geç kaldık!»

Yüzünü yıkamış kurulanıyordu... Karyolanın demirine vurarak:

«Dikkat! Çocuklar, Kel Mahmut'un ayak sesi...»

Az sonra da tam tehlike işaretini verdi:

«Geliyor!»

Tulum Hayri'nin yüz yıkama âdeti değildi. Sıvıştı yan kapıdan. Domdom yatağın altına girmişti. Kala kala bir İnek kalmıştı ortada:

Kel Mahmut içeri girince ilk gördüğü de Şaban oldu.

«Kim boyadı böyle maskara gibi seni?» diye çıkıştı. O, hiç üzerine almıyordu bu soruyu.

«Sana söylüyorum. Kim boyadı seni?»

Şaban karyolanın altındaki Domdom'a bakıyor, Kel Mahmud'un onu nasıl görebileceğini düşünüyordu.

«Sen Şaban, sana söylüyorum. Kim boyadı böyle maskara gibi...»

Şaban hâlâ alınmıyordu.

«Ben mi efendim? Beni mi efendim?» deyip duruyordu.

«Git çabuk yıka asauaratını! Maskara!»

Sonra Palamuta döndü:

«Kim boyadı bunu?»

«Onu mu efendim. Kemal Bey boyadı.»

«Hangi Kemal Bey?»

«Edebiyatçı...»

«Nasıl olur bu?»

«Efendim, provamız vardı gece... Şaban yüzünü yıkamadan yattı!»

«Nerdeyse derse de bu suratla girecek!»

«Efendim provalar uzadı da geç kaktı arkadaşlar...»

«İnin çabuk kahvaltıya!»

Kepazeliğin büyüğü yemekhanede de olmuştu. Tulum Hayri bizden önce, boyandığının farkına varmadan girince alkışlanmış :

«Bravo Ragaston!»

Sesleriyle karşılanmıştı. Islıklar, yuhalar zor getirmişti kendine. İlk defa yüzünü yıkamadan yemekhaneye inmenin cezasını çekmişti. Kimbilir, belki de ilk

«Git çabuk yıka suratını! Maskara!»

Domdom musluktaki ayna karşısında Kalem Şakir'in ustaca yaptığı makiyajı şaşkın bakışlarla seyretti. Sanat sever bir aydının olgunluğunu göstermek zorunda idi. Bir tek küfür bile savurmak cüretini bulamadı kendinde. Sanatçı çocuktu şu Kalem Şakir.

STEPNE

O. Enez

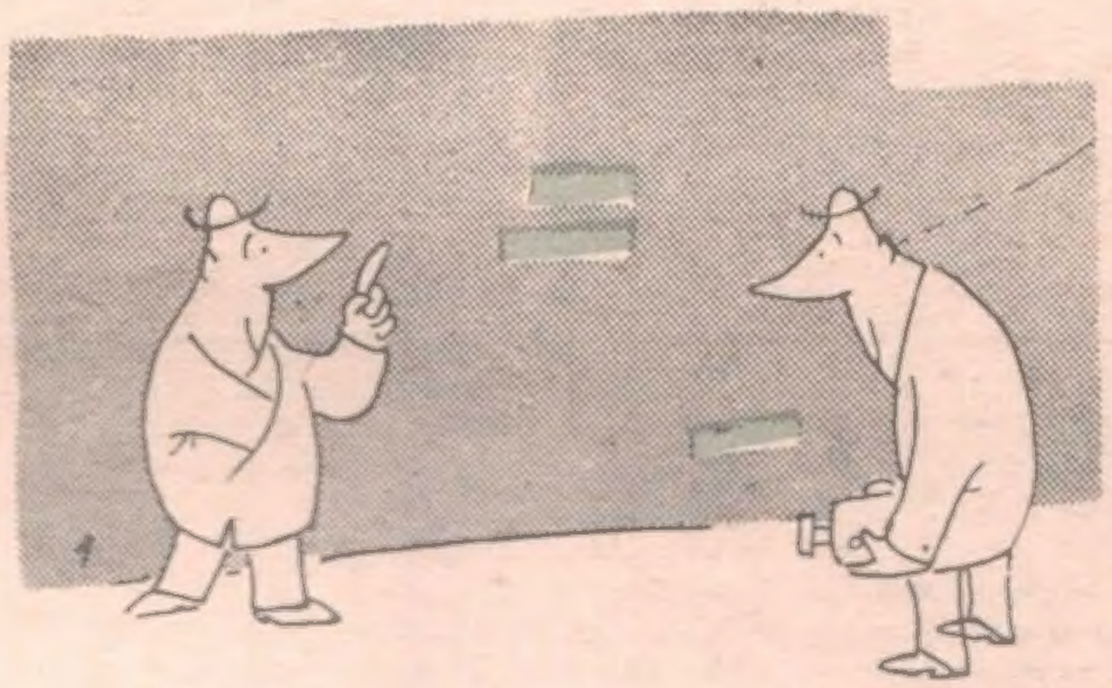

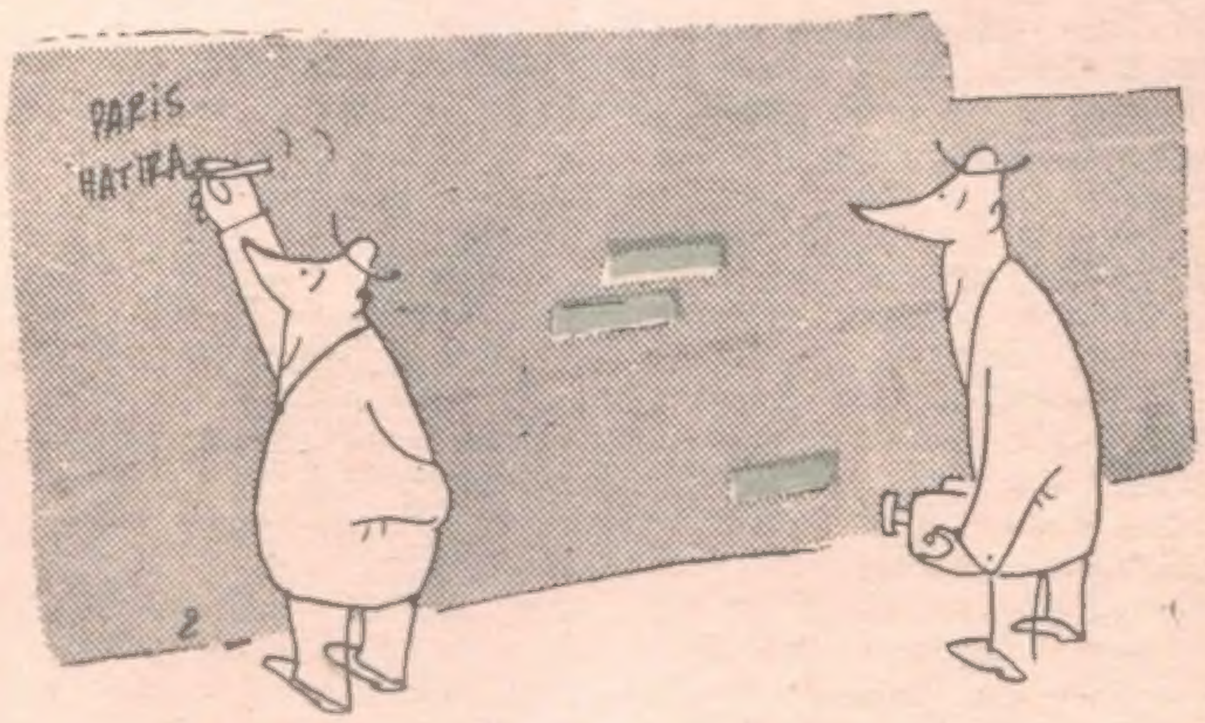

PARİSTE BİR TÜRK

S. Dinçağ

YAZISIZ

PEK NEFİS BİR YEMEK

Çerez ve mezeden ibaret büyük ve kalabalık bir akşam yemeğinde pek nefis bir yemek dağıtıldı. Yemek birer birer tabaklara dağıtıldığı esnada sohbeti idare eden adam yemek konmuş olan tabağını eline alarak dikkatle muayene eder, evirir, çevirir, tekrar bakar, üzüntülü bir yüzle muayeneye bir müddet böyle devam eder.

Bu hale sinirlenen evin bayanı ona:

— Bu yemek her halde hoşunuza gitmedi, efendim, dedi, müsaade ederseniz söyleyelim de size başka bir şey getirsinler.

Adam şöyle cevap verir:

— Bilâkis hanımefendi, bayılırım ben bu yemeğe! Fakat deminden beri acaba tabakta koyduğunuz yemeği bulabilecek miyim diye arayıp duruyorum.

İYİ BİR MÜSHİL

Bay Floche kaşları çatık ve suratı asık olarak birinci sınıf bir eczanenin kapısından içeri girdi. Eczanenin rafları türlü renkte ilâçlarla dolu irili ufaklı şişelerle süslü bulunuyordu.

Bay Floche ne istediğini soran eczacıya derdini şöyle anlattı:

— Efendim, sıhhatli gibi göründüğüme bakmayın, çünkü, bağırsaklarım çok tenbeldir; yıldırım gibi tesirini gösterebilecek iyi bir müshile ihtiyacım var... Fakat lütfen diyeceklerime ayrıca dikkat edin: ben bir ticaret mümessiliyim, saat sekizi çeyrek geçeden ona kadar bir müşteri ile evde görüşeceğim. Bunun için tesiri süratli ve ayni zamanda ağrı sızı yapmıyan bir müshil vermelisiniz bana.

Birinci sınıf bir eczacı olan eczane sahibi şöyle bir adım geri çekildi ve çenesini sağ eline dayayarak bay Floche'a soruşturucu ve araştırıcı bir bakışla baktı:

— Eczaneden evinize kadar olan mesafeyi şöyler misiniz bana?

Bay Floche hesap etti kitap etti.. Gözlerini havaya kaldırdı ve şöyle cevap verdi:

— Tahminen 500 metre kadar sanıyorum.

— Pek iyi! Kaçıncı katta oturuyorsunu?

— Dördüncü katta!

— Güzel! Sizin kata çıkmak için kaç basamak var?

— 25 basamak! Çünkü ben çıkarken basamakları daima sayarım.

— Tamam! kapıdan helânın kapısına kadar kaç metre mesafe var?

— Tastamam dört metre elli santim. Çünkü oraya mu şamba döşedik te ondan biliyorum.

— İşinizi santimi santimine hesapladım, efendim!

Zihninde bir daha bu hesabı evirip çevirdikten sonra:

— Beş yüz metre yol; yüz basamak ta eder yirmi beş metre, dört metre elli santimi de katarsak hepsi eder efendim 529 metre elli santimlik yol! Bu müshilden bir gram size yeter. Burdan eve gidinceye kadar tesirini göstermeğe başlar, evinizin kapısından içeri girerken bu tesir son haddini bulur.

Birinci sınıf eczacı bir dakika sonra elinde sıkı bir ilâç bulunan bir bardakla geri gelir ve bu mükemmel ilâcı Bay Flochea içirir.

Ertesi sabah eczanenin tıklım tıklım müşteri ile dolu bulunduğu bir zamanda Bay Floche'un güleryüzü ile içeri girdiği görüldü. Eczacı başıya:

— İlâç için çok teşekkürler, diye bağırdı, müthiş bir şeydi ilâcınızı doğrusu... Fakat siz her nekadar birinci sınıf bir eczacı iseniz de kötü bir geometrici ve hesapçısınız. Eczacı:

— Niçin? diye sordu.

Bay Floche:

— Çünkü, dedi, hesabınızda tam iki metre seksen santim yanıldınız!.

1

2

DÜNYA SEVDA KLAVUZLARININ BİR PROTESTOSU

«Dünya Sevda Klavuzları Ahlâkî Derneği»ndan bir mektup aldık. Eski sayılarımızda çıkan bir yazıdan edindikleri bilgiye dayanarak Birleşmiş Milletler Kuruluna başvurduklarını bildirmekte ve DOLMUŞ'a, dellâllığını yaptıkları muhabbet'ten bol bol sunmakta, bu vesile ile de sevda klavuzlarına gösterdiğimiz yakın ilgiden dolayı teşekkür etmektedirler. Birleşmiş Milletler kuruluna yolladıkları ve bir kopyesini de iliştirdikleri bu protestoyu aynen yayınlıyoruz

Birleşmiş Milletler Kurulu

Yüksek Kafına

Biz Dünya Sevda kılavuzları, yâni Türkçesi Muhabbet dellâlıyız. Bu ulvî (*) meslek, dünyanın bazı yerlerinde çok aşağılık bir iş olarak sayılmaktadır.

Oysa ki biz insanların birbirlerine diş biledikleri bir devirde, insanları birbirine yaklaştırmak, içli dışlı etmek için gece gündüz (bilhassa gece) çalışmakta, üzerimize düşen bu ulvî (*) vazifeyi noktası noktasına yapmaktayız. Sözümüze «doğru!» diyecek milyonlarca çift var yeryüzünde... O çiftler ki, milyonlarca insan içinde tek kalmaktan, tek başlarına paşamaktan klavuzluğumuz sayesinde kurtulmuşlardır.

Biz insanları vuslat denilen, ve fakirlerle zenginlerin müsavi olduğu cennete giden yolu gösteren ünlü ve şerefli kılavuzlarız. Bu ulvî(*) vazife uğrunda neler kaybetmedik ki... Bu uğurda ilk kaybettiğimiz şey, saçlarımızdır. Cascavlak, kafamızı mı kazıtmadılar, caddeyi işgalden mahkemelere mi vermediler. Cadde cadde dolaştırıp, karakol karakol mu gezdirmediler. Haysiyet kırıcı isimler mi takmadılar. Milletlerarasında iyi geçinmek b rış içinde, sevgi içinde yaşa mak şarttır da insanlar arası da aşksız, muhabbetsiz, anla madan, kaynaşmadan mı yaşa malıdır. Bu nasıl insanlık, nasıl dostluktur. Biz insanl arası sevginin yaratıcılarıy Onun sürüp gitmesi için b dirhem uykuyu bile kendimi çok görenlerdeniz. Parklard bahçelerde, barlarda, plâjlar da, otel kapılarında sürter d ruruz. Gayemiz sadece insa ları tanıştırmak, dost etme seviştirmektir. Biz olmasak miyeti homoseksüeller, otose süeller kaplar. İnsanların cinsten ibaret bulunduğu bu cinslerin birbirine her man için lüzumlu olduğu bizden daha iyi bilen kim v dır.

Biz olmasak bu işler büsb tün karışır, cinsler birbiri anlaşacak yerde bayat düş celerle birbirine düşman k lirdi. Biz tabiat kanunları Âdemle Havvadan beri sür giden hükümlerinin sigortac rıyız. Biz simsar değiliz, d lâl değiliz, sadece kılavuz Sevda kılavuzu!

«Bu sevda kılavuzluğu g ulvî bir mesleği icra eden, nülleri birleştirmeğe yard gibi nezdi ilâhîde makbul muteber bir harekette bulu nan fedakâr, insansever m lektaşlarımıza, bazı hükûme ler tarafından girişilen g âdilâne hareketleri prote etmekteyiz (*).

Dünya Sevda Kılavuz rı Ahlâkî Derneği adına:

P. Z. A

(*) Aynen:

MUHABBET TELLÂLLARI B. MİLLETLER KURULUNA MÜRACAAT ETTİLER

New-York 4, (Türktel) — Birleşmiş Milletler Genel Sekreterliği, şimdiye kadar karşılaşmadığı bir talebe maruz kalmıştır.

Kendisine «Dünya sevda kılavuzları ahlâkî derneği» adını veren bir teşekkül, Birleşmiş Milletler Kurulu Genel Sekreterine göndердiği bir dilekçede, muhabbet dellâlığı gibi ulvî bir mesleği icra eden, gönülleri birleştirmeğe yardım gibi nezdi ilâhîde makbul ve muteber bir harekette bulunan bu fedakâr, insansever kimselere karşı girişilen gayri âdilâne hareketleri protesto etmektedir.

Dernek, bazı memleketlerde muhabbet dellâllarının saçlarının kesilerek gülünç bir vaziyete sokulmalarını, Birleşmiş Milletler Konseyi İnsan Hakları Komitesinin bu gibi hareketlerde bulunan memleketleri takbih etmesini talep etmektedir.

Birleşmiş Milletler Kurulu Genel Sekreterliği bu hususta bugünlerde bir karara varacaktır.

3

4

5

Dansöz Semiramisin Basın Toplantısı

Semiramis'in basın toplantısı memleketimizde hâdise oldu. Herhalde okuyucularımızdan hiç kimsenin aklına «kim bu Semiramis?» diye bir sual gelmiyecektir. Memleketimizin ve Arap dünyasının tanınmış dans yıldızı Semiramis'i tanımıyan yoktur. Hele bu basın toplantısına birinci sayfalarında dörder sütun üzerine yer verip, fotoğraflar basan birinci sınıf gazetelerimiz Semiramis'in şöhretine şöhret kattılar.

Dolmuş bu fevkalâde basın toplantısın a en keskin muhabirile iştirak etmek fırsatını kaçırmamıştır. İşte arkadaşımızın yazısı:

YATAK ODASINDA BASIN TOPLANTISI

DANSÖZ SEMİRAMİS ÇIPLAK DANS ETMEDİĞİNİ İSBAT ETTİ

Semiramis, geçen hafta içinde Savcılığa çağırılarak sorguya çekildi. Niçin? Dansöz Semiramis politikacı değildir, gazeteci, yazar değildir. Gazete satıcısı değildir ki, bağıra bağıra gazete sattı diye sorguüa çekilsin. Bunların hiç biri olmadığına göre, 'Semiramis neden sorguya çekildi? Bilindiği gibi, Semiramis'in dilinden ve elliden çok, bütün hüneri göbeğindedir. İşte bu yüzden, adliye koridorunda ayva göbekli güzel yıldızın etrafını alan gazeteciler merak içinde soruyorlardı:

— Ne oldu? İleri geri lâf mı ettiniz?

— Suya sabuna mı dokundunuz?

— Güneşe karşı desturun, bir şey mi yaptınız?

—— Zülf-i yâr meselesi mi?

Ayva göbekli, çatlamış nar dudaklı, kadife yanaklı, zeytin gözlü Semiramis inci parıltılı dişlerini göstererek güldü,

— Hayır, yarın bizim eve gelin, Basın toplantısında hepsini anlatacağım.

Bunları söyledikten sonra mambosu, sıfır üç derece kuzey, sıfır dört derece güney arasında, saniyede beş titreşim yaparak adliye koridorundan uzaklaştı. Jet uçaklarının gökte bıraktığı duman gibi arkasından iç gıcıklayıcı, bayıltıcı bir koku bırakmıştı. Adliye koridorunu dolduran davalılar, davacılar, mübaşirler, avukatlar, işlerini güçlerini unutup, ya - rım saat kadar bu nefis kokuyu kokladılar.

Kokuyu almış olan burunları keskin gazeteciler, ellerinde adres olmadığı halde, ertesi gün dansöz Semiramis'in apartı - manını bulmakta hiç güçlük çekmediler.

Kapıyı Semiramis.in annesi açtı. Memleketimizin en eski ve tanınmış hamamcılarından olan Semiramis'in annesine bakınca Semiramis'in bu güzelliğini nereden aldığı hemen anlaşılıyordu. Duhuliye serbest olduğu için, bütün gazeteciler gelmişti. Hattâ bu yüzden, İstanbul Belediye Reisinin yaptığı basın toplantısına hiç bir gazetecinin gitmemiş olmasından, Belediye reisi şikâyet bile etmişti.

Semiramis'in annesi,

— Buyurun, dedi.

Basın toplantısı, tam bir dansöze yaraşacağı biçimde yatak odasında yapılıyordu. Bazı gazeteciler, yanlarında meraklı arkadaşlarını da stajyer diye getirdikleri için, yatak odası tıklım tıklım dolmuştu.

Bu kurnazlık akıllarına gelmiyen gazeteciler, bu hareketin ayıp olduğunu bile söylediler. Dansöz Semiramis herkesin ayrı ayrı elini sıktı,

— Hoş geldiniz, dedi. Çıplak dans ediyormuşum, diye beni şikâyet etmişler. Onun için sorguya çektiler. Söyleyiniz dedi gazetecilere, söyleyin, ben çıplak mıyım?

Semiramis'in her yanı kapalıydı, yalnız bacakları, baldırları, kalçaları, göbeği, beli, karnı, göğsü, omuzları, sırtı ve kolları meydandaydı. Öbür yanları örtülüydü. Ayaklarında belki onar gram ağırlığında, yaldızlı sicimle bağlı, zar gibi incecik astarlı, sip sivri ökçeli iskarpinleri vardı. Bu yüzden güzel dansözün tabanlarının altı görünmüyordu. Hava anamızın incir yaprağı ile örttüğü yeri, o da pırıl pırıl iki parmak eninde bir lâme ile örtmüştü. Göğsünün, başında müstehcen sayılan iki noktasını, küçücük iki yıldızını altına saklamıştı. Bütün bu örtüler yetmiyormuş gibi, aysız geceler karanlığındaki sim siyah saçları, kafatasını örtüyordu.

Semiramis,

— Söyleyin, ben çıplak mıyım? dedi.

Yer yer kıpırdanışlar oldu, iç çekmeler duyuldu:

— Kim demiş?

— Giyimlisin.

— Soyun, soyun Semiramis...

Semiramis, dansözlerimiz arasında en kültürlü olanıdır. Ama kültürünü her - kese göstermez. Kollejde okumuş, sonra araya bir iş girmiş. Hep böyledir, araya iş girince kollej d kalmış. Semiramis, — Ben, diyor, herşeyi açık isterim. Gizli kapaklı hij bir şey kalmamalıdır.

— Çok doğru. Gizli kapaklı kalmamalı..

Yaşlı bir gazeteci yutkunarak,

— Bir hakikat kalmasın âlemde Allahım nihân.» dedi.

Dansözler arasında büyük bir çekememezlik olduğunu bilirsiniz. Birbirlerinin arkasından söylerler. Hepsi de kendisinin daha kıymetli malı olduğunu, öbürlerinin takıp takıştırdığı incilerin, taşların, süs eşyalarının yalancı olduğunu iddia ederler.

Kurnaz bir gazeteci, bunu ileri sürünce, Semiramis'in annesi dayanamadı,

— Çıkar kızım mallarını da gözleriyle görsünler beyler, dedi.

Semiramis,

— Ben öyle dedikodulara aldırmam, dedi, benim malım mülküm meydanda...

Gerçekten de mal ortadaydı. Ama değerli dansözümüz yine de gazetecilere bazı şeylerini gösterdi. Kutusunu açınca, gazetecilerin gözleri döndü, bir sürü mücevher... Semiramis teker teker sayıp döküyordu:

— Bu gördüğünüz gerdanlık tam kırk bin liradır. Bunu bana meşhur Arap şeyhi Feridettin Kallavi hediye etti. Bu gördüğünüz bilezik, bugünün parasıyla otuz bin liradan çok eder. Bunu da bana Hartum'da Mattakuri kabilesinin reisi Şeyh Attar İbni Settar hediye etti.

Halep'ten Hartum'a kadar bütün Arap dünyasında turne yaparak, yine de memleketine sağ sâlim dönmeğe muvaffak olan Semiramis, aldığı hediyeleri gösteriyor, namuslu bir tüccar gibi, hepsinin de fatura üstünden fiyatlarını söylüyordu. Ama annesi, bunlarla kalmıyor, ikide bir de,

— Kızımın şeyini de gördünüz mü? diye soruyordu.

O zaman Semiramis, yeni bir şey daha çıkarıp bize gösteriyor, değerini söylüyordu.

Semiramis'in her şeyini görmüştük. Annesi, dedikodu yapanlara kızdığı için,

— Benim kızım neler görmüştür ne - leeer, dedi.

Semiramis yalnız Arabistan'a değil, Avrupa'ya, Amerika'ya da gitmiş, orada da çok şeyler görmüştür.

Güzel dansöz,

— İşte dedi her şeyi gördünüz, anladınız. Ben hiç bir zaman çıplak dans etmiyorum. Bu lâflar beni çekemeyenlerin dedikodusudur.

Bir gazeteci,

— Çıplak dans etmediğinizi Savcıya da isbat ettiniz mi? dedi.

Semiramis,

— Benim çalıştığım yer belli, diye karşılık verdi, çok merak eden olursa gelir her şeyi açık açık görür.

Vakit epiy geçmiş, karanlık basmıştı. Semiramis'in annesi elektrik düğmesini çevirdi. Gazetecilerin hiç biri kalkmıya istekli görünmüyordu. İçlerinden biri.

— Acaba bize göstereceğiniz başka bir şeyiniz daha yok mu? dedi.

Alçak gönüllü dansöz,

— Vallahi bilmem ki, dedi, ne isterseniz görebilirsiniz. Her şeyim ortada işte...

Gazeteciler, bu basın toplantılarının sık sık yapılmasını, gizli kapaklı hiç bir şeyin kalmaması için bunun gerekli olduğunu söylediler. Semiramis, bu dileği yerinde buldu.

Dansöz'ün çalıştığı gazinoya gitme zamanı geldiği için, gazeteciler bu mis kokulu yatak odasını bırakmak zorunda olduklarından çok üzgündüler.

Sallana sallana dışarı çıktılar. Hiç birinde o akşam gazeteye gidecek hâl kalmadığı için, kimisi hemen evine koştu, kimisi de Beyoğlu sokaklarında kayboldular. Yalnız içlerinden ikisi, patrondan avans almak için gazeteye bir kere uğramak zorunda kalmışlardı.

YENİ BINA — CADDEYİ AÇMAK IÇİN SENİN GİBİ EŞKİ BİNALARI YIKACAKLARMIŞ.
— AYOL BİZDEN GEÇTİ. SEN HANGİ YÜZÜNLE ANA CADDEYE ÇIKACAKSIN?...

İSTANBULUN HER YERİNE PARK YAPILACAK.
— Gazeteler —

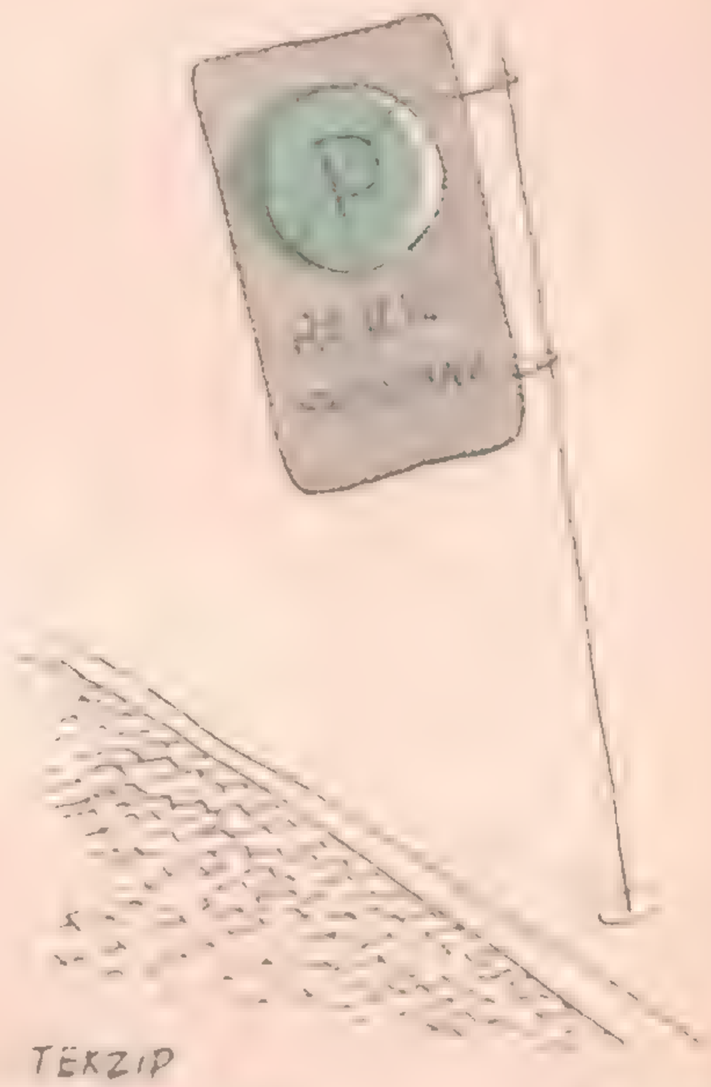

TEKZİP

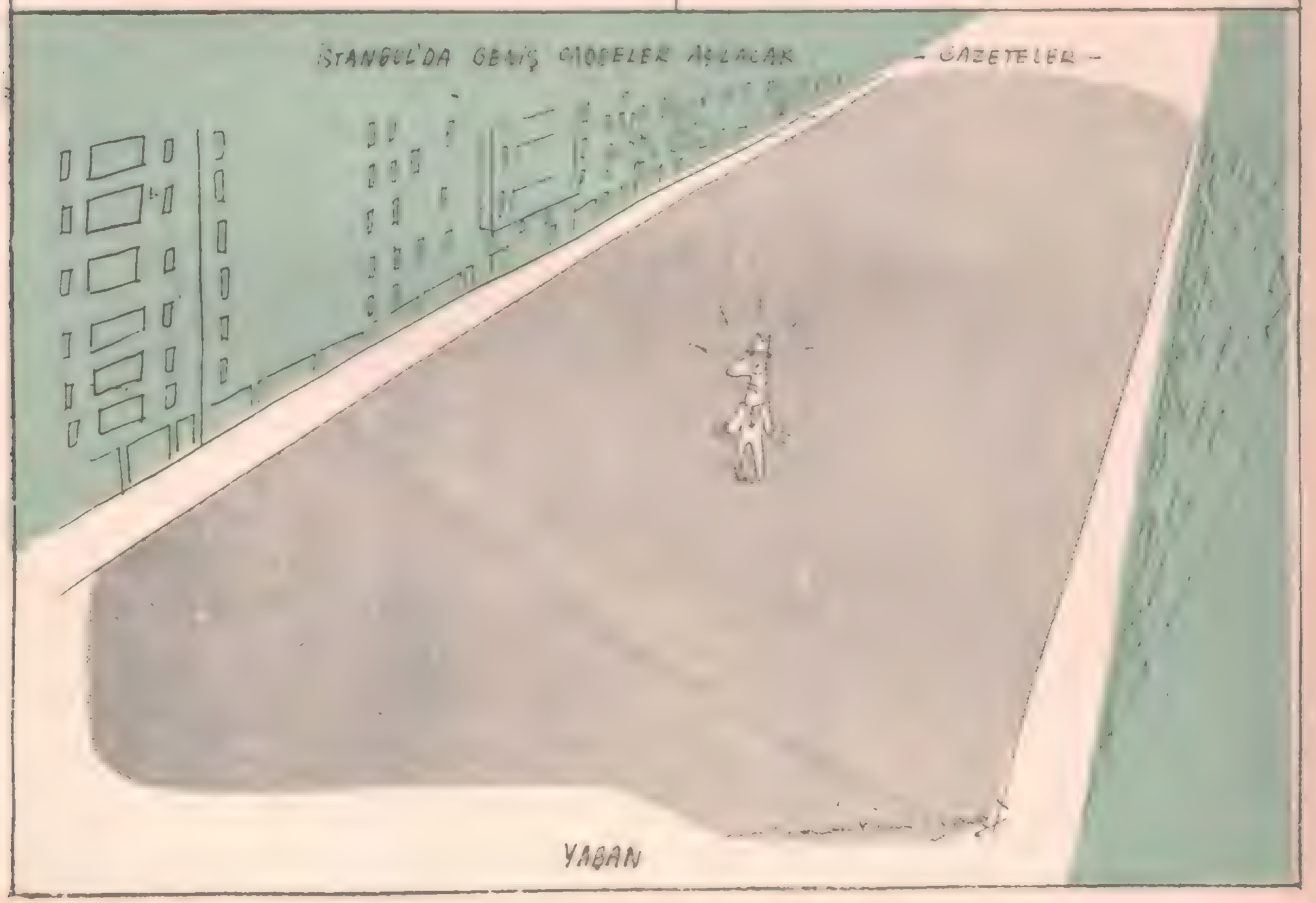

YABAN

MİLLETLERARASI EKMEK SERGİSİ AÇILDI (GAZETELER)

ARSENİK

Tercüman gazetesi birinci sayfasına çerçeve içinde mavi renkte bir baş resmi koymuş. Bu baş, Ekrem Reşit Rey'in resmi. Gazete şöyle yazıyor: «Ekrem Reşit Rey Tercüman ailesine katıldı. Değerli münekkid...»

Tercüman ailesini kalabalıklaştıran bu değerli tiyatro münekkidinin yazdığı tenkid de her halde kendisi gibi değerli olmak gerek. Gelin, şimdi bu değerli tenkidi okuyalım:

«Arsenik» yeni ve son derecede sağlam temeller üzerine kurulmuş, gayet eğlenceli buluşlarla takviye edilmiş bir komedidir.»

«Yeni, Son derecede Gayet eğlenceli...»

Bu, bir seyyar tiyatronun, ya da canbazhanenin el ilânı değil tiyatro tenkididir. Daha okuyalım:

Amerika'da büyük muvaffakiyet kazanmış, filme alınmış, bir çok lisana tercüme edilerek Avrupanın muhtelif şehirlerinde büyük muvaffakiyetlerle temsil edilmiş bu cidden pek hoş komedinin bir «adaptation» unu birkaç sene evvel Şehir Tiyatrosu Komedi Kısmında kemali zevkle seyret-

Aynı zevki, geçen akşam, «Küçük Sahne» de de duyduk. Oradaki «adaptation» ile buradaki tercüme ile her iki tiyatroda eserin temsili arasında mukayese yapmak tamamile lüzumsuzdur, çünkü her iki tarafta da bol bol güldük ve pek hoş bir gece geçirdik.

Ekrem Reşit Rey, çok ince, çok [illegible]. Belli ki bu kim-

senin, hatırını kırmak değil, incitmek bile istemiyor. Geçen yıl, yine bu piyesin bir adaptasyonu Şehir Tiyatrosunda oynamış. Bay Ekrem Reşit, onu da «Kemâl-i zevk» le seyretmiş. Hele bu «Kemâl-i zevk» le seyretmeye biterim ben. Türk yazarları arasında hâlâ «kemâli zevkle» «kemâli iştiyakla», «kemâli hasretle» seyredenlerin bulunması bana «kemâl-i rezâlet» gibi geliyor. Kim bu Kemâl? Yahya Kemal mi, Orhan Kemâl mi, Yaşar Kemâl mi, Kemâl Tahir mi? Ekrem Reşit Rey'in zevkle seyrettiği Kemâl de hangisi? Yoksa Şehir Tiyatrosunun Hüseyin Kemâl'i mi?

Geçen sene duyduğu «aynı zevki» Küçük Sahne'de de duymuş. Bol bol gülmüş, pek hoş bir gece geçirmiş.

Peki, bu piyesin yazarı kimmiş? Neyin nesi, kimin fesiymiş? «Avrupanın muhtelif şehirlerinde muvaffakiyetle temsil edilmiş», deniliyor. Hangi Avrupa şehirlerinde, nasıl oynanmış? Buraları belli değil, ya peki, oyuncular? Onları da yazmış değerli münekkit.

Nevin Seval, emsalsiz Nevin, bizi bir defa daha hayran etti. Ne mükemmel ifade, ne müessir mimik, ne zeki —belki burda biraz fazla— bakışları... Dedim ya, hayran olduk. Ayni hayranlığı Münir Özkul ile Mümtaz Ener'e karşı da duyduk. Bu üç mükemmel san'atkâr esere lâzım olan tempoyu temin ederek muvaffakiyeti sağladılar.

Tercüman ailesine katılan değerli tiyatro münekkidi, öteki oyuncular için de pöhpöhlerini esirgemiyor.

«Aman ne güzel, ne emsâlsiz, ne müessir, aman ne bakış o!... Yedi bitirdi, öldük bittik, mahvolduk. Hayran olduk...»

İşte tiyatro tenkidi hep böyle sürüp gidiyor.

Peki, bu değerli tiyatro münekkidi, hiç bir şeyi yermiyor mu? Beğenmediği hiç bir şey yok mu? Var, Uğur Başaran'ın saçları... Onu da beğenmiş, güzel bulmuş ama, daha da güzel olabilirmiş. Tiyatro eleştirmecisi şöyle diyor:

Pek büyük memnuniyetle, çok sevdiğimiz Uğur Başaran'ın eski zarifliğine, «cici» liğine kavuşmak üzere olduğunu gördük. Saçlarını Audrey Hepburn tarzında kestirse bir kat daha güzel olacak.

«Pek büyük memnuniyetle, çok sevdiği» Uğur Başaran da, eğer saçlarını Audrey tarzında kestirseymiş, işte o zaman her şey tamam olacak, zâten hiç bir eksiği olmayan piyes te, Uğur da bir kat daha güzel olacakmış.

Uğur Başaran'a saç modeli sâlık veren tiyatro eleştirmecisi, Münir Özkul'un saçlarını nasıl kestirmesi yerektiğini her nedense yazmıyor. Belli ki, eleştirmeci, tiyatrodan çok berberlikten anlıyor.

Neye şaşar insan bilir misiniz? Bir adamı ki dili de çenesi de bu kadar kuvvetlidir, oh, pek pek, maşallah maşallah diyebilir, «pek çok, pek yüksek, aman ne güzel, hayran olduk» tan aşağı lâf etmez, sonra da ne diye kalkar da, Tercüman ailesinin arasına girer? Demokrat Parti ailesi arasına girse, tiyatro eleştirmeciliği edeceğine, örneğini hükümeti tutan gazetelerde bugünkü siyasi gidişimize, iktisadi durumumuza dair «oh oh, pek peh» li yazılar yazsa daha iyi değil mi? Değerlere bir türlü yerlerini vermiyoruz. Şu Ekrem Reşit Rey'i tiyatro eleştirmeciliğinde bozuk para gibi harcayıp, iki paar etmenin yeri var mı?

MEKTUP ÖRNEKLERİ

[illegible]

BİR KADIN, RANDEVU EVLERİNDE ÇALIŞMANIN ROMATİZMAYA İYİ GELDİĞİNİ SÖYLEDİ.

(GAZETELERDEN)

YAZISIZ

[illegible] fikte ille de karıyı alıp götüreceğim diye tutt[illegible]

[illegible] maçta bozarım. Biz kimiz ulan Bülent dimi?

Kusura bakma ağa, şimdilik bu kadar. Maçtan sonra gene yazarım.

Ahmet

İKİNCİ MEKTUP,

[illegible]

[illegible] çıkınca hemen otele geldık. Benim kız beni dört gözle bekliyordu. Hemen boynuma sarılıp öpmez mi? Ulan [illegible] bulalım dedi. Yarın maç var diye idareciler bizi erken [illegible] siyle uyandım. Kemal'in dediğine göre bizim idarecilerin hepsi bara kırmışlar. Buna herkes bozuldu tabii. Olur mu ulan böyle ineklik dimi. Kemal «— Dünyanın enlyisi biz miyiz, gidip biz de neşemizi bulalım» deyince, hepimiz ayaklanıp dışarı çıktık Ulan Bülent gece Paris öyle kalabılık ki' Bizim Mahmutpaşa haltetmiş. Ben kalabalıktan bizim çocukları kaybettim. Tam aval aval etrafa bakarken koluma bir kız girmez mi. Ama ne kız Ulan Bülent. Bana «Oh Mon Bebe, je suis une cocette de la Paris» dedi. Kızla beraber kafayı bulduk. Sonra beni evine götürdü. Geceyi sorma ağa, o biçim. Sabah uyanınca bir de baktım sat 11. Hemen otele gitmek için dışarı çıktım. Ama Fransızca çakmadığım için atele geldiğimde saat 2.5 olmuştu. Baktım herkes maça gitmiş. Bana da bir kâğıt bırakmışlar «— Otele gelir gelmez maça gel» diye yazmışlar. Neyse bizim garson kız beni alıp oraya götürdü. Soyunma odasına girince kimse bana bir şey demedi. Ne diyecekler sanki inekler. Hepsi akşam dalgasına düşmüştü. Neyse maça çıktık. O benim tuttuğum sağ iç; tam 4 gol attı, iki tane de sol açıktan attı Biz de maçın bitmesine 4 dakika kala penaltıdan bir gol attık: Herifler zehir gibi oynadılar. Helâl olsun. Kusura bakma burda kesiyorum. Çünkü hemen Colet'i alıp sinemaya götüreceğim.

Ahmet

YAZISIZ

AVARE

NAAA NA

FİLM SEYİRC

SALON HEYETİ - AMAN NE GÜZEL FİLM !.

YERLİ TÜRK FİLMCİLİĞİ...

ONLARDA VE..

..BIZDE !

BOHÇACI KADIN- BIR DEDIKODU YAZARINA IHTIYACINIZ VAR MI ?..

—YENI—
SINAMA
-MAGAZIN-
MECMUASI

DİŞÇİ MEKTEBİ

YAZAN: HİKÂYECİ

Kendimi fevkalâde hovarda zannettiğim senelerdeydi. Kendime göre hangi kıza şöyle yan baksam onu eskitan eritip yakacağıma inanır. ve bu saçma düşünceler yüzünden kâh kızın abisinden dayak yer, kâh takıldığım kızın elinde bulundurduğu şeyleri kafama vurmasına fırsat verirdim. Fakat bütün bunlara rağmen çok keskin bir zampara olduğuma inanmakta inat ederdim.

Gene böyle kendimi, kızların tahammül edemiyeceği bir herif olarak sandığım bir gün başıma çok enteresan bir iş geldi.

Efendim, çok güzel bir sonbahar günüydü. Terzi arkadaşım Mahmut'a taksitle diktirdiğim çağla yeşili elbisem, kahverengi gravatını, siyah gıcırlı ayakkabılarımla Üsküdardan Köprüye gitmek üzere vapura bindim. Tabii ki biletim birinci mevki idi. Salona girer girmez etrafı şöyle bir şağulladım. Arka taraflara doğru gözüm kayınca içime hafif bir baygınlıkla karışık rehavet çöktü. Nasıl çökmez öyle hoş bir kız ki yeme de yanında yat. Tabii ben kızın yanına yatmıya imkân olmadığı için gidip karşısına oturdum. Kız beni acayip bir şey görmüş gibi şöyle bir süzdü sonra da okuduğu kitaba daldı. Ben hemen ayak ayak üstüne atarak ayakkabılarımı, pantalonumu biraz yukarı çekerek bu vesileyle de yeni aldığım çoraplarımı göstermiye çalıştım.

Anlamıştım, kızın aklı bende idi ama bozuntuya vermiyordu. Her hareketim hesaplı olduğu için vapur kalktıktan üç dakika sonra içi birinci kutusu yeni harman olan sigaramı çıkardım ve Alinin cebinden yürüttüğüm çakmakla yaktım.

Kız biletçi gelene kadar hiç bir yere bakmadı. Bakmaması benim daha çok işime geliyordu, çünkü onu doya doya seyrediyordum. Vapur vazifesini yaptıktan sonra köprüye yanaştı. Bu ana kadar kız bu mesele hakkında bana ufak bir ümit bile vermemişti. Bu benim gibileri yıldırmaz bilâkis teşvik ederdi. Her halde, kız bunu bilse yaptığına pişman olurdu.

Köprüde onun üç adım yani 2 metre yirmi beş santim gerisinden yürüyordum. «Not : Benim bir adımım 75 santimdir».

Tam köprünün sonuna doğru kızın 50 santim gerisinde idim kız bahçe kapıya geldiği zaman lâfımı koydum.

— Ne güzel bir gün değil mi?

Sualim cevapsız kaldı. Fakat bir sualle tatmin olacak bir adam olmadığım için gene ko[illegible]

— Çok hoşuma gittiniz arkadaşlık edebilirmiyiz? Gene cevap yok. Bunun üzerine kıza pek enteresan 6 sual daha sordum. Kız cevap vereceğine yürümeyi tercih ediyordu

Başka birisi olsa «asıldık iş çıkmadı» diye vaz geçerdi. Fakat ben kızı tavlayıp İpek sineması 2.30 seansına yetişmeye karar vermiştim.

Kızın benim bu kararımdan haberi olmadığı için Bahçekapı-Topkapı tramvayına bindi. Tabii ben de.

Trmvayda da kuz tavlamak için elimden geldiği kadar dil döktüm fakat gene oralı olmadı.

Artık edamakıllı içerlemiştim. Kız tramvaydan inerken kulağına fısıldadım:

— Evinize kadar, hattâ odanıza kadar sizi takip edeceğim.

Bu lâfım üzerine kız ilk defa güldü fakat gene bir kelâm etmedi.

Yolumuz Beyazıt camiinin içinden geçip karşıdaki büyük bir binada sona erdi. Ben burasının neresi olduğunu bilmediğim halde içeri girdim. Kız merdivenlerden üst kata çıktı ve bir odaya giriverdi. İçimde ümit vardı, bu iş olacaktı. Ulan ben elbiseleri boşuna mı yaptırmıştım yani?

Fakat kız normal bekleme müddetini «20 dakika» geçirdiği halde ortaya çıkmıyordu. Ne olursa olsun ben de içeri girecektim. İçerde duruma göre hareket ederdim.

Bu kararla içeri daldım. Burası bir dişçi muayenehanesine benziyordu. Şimdi vaziyeti çakmıştım. Tamam, zavallı kızın dişi ağrıdığı için benimle lâyiki[illegible]yle meşgul olamamıştı. Ben böyle düşünürken beyaz önlüklü bir adam bana yaklaştı

— Sizde mi dişinizi çektireceksiniz?

— Evet dedim

Evet dememin sebebi şuydu. Ağzımda ne zamandır bir türlü cesaret edip çektiremediğim çürük bir dişim vardı. Gelmişken o da aradan çıkardı. Peki ama tam ben dişimi çektirir-

BOĞA GÜREŞÇİSİ

odaydı her halde. Sonra jestim de hoşuna giderdi.

Adamın bir el işareti ile kal- yandaki odaya geçtim. Fa- odada kimse yoktu. Herif koltuğa oturttuktan sonra gezi gezlene

— Gelin çocuklar

Ben hâlâ salak salak etrafıma bakınırken içeri benimki de aralarında olduğu halde kızlı erkekli bir gurup girdi. Hepsinin üstünde beyaz önlük vardı.

Şimdi vaziyeti anlamıştım. Yuh be amma aptalmışım. Burası dişçi muayenehanesi değil dişçi mektebinin bir odasıydı.

Hoca «yâni benim dişçi sandığım adam» talebeleri etrafına toplayarak derse başladı. Ben ağzım açık kıza bakıyordum. O da bana alayla bakıyordu.

Hoca bir hayli lâf ettikten sonra talebelere dönerek:

— Bu çürük dişi kim çıkaracak? dedi.

O zamana kadar bana bir tek lâf etmemiş olan benimki heyecanla bağırdı.

— Ben...

Elinde kerpeten bana yaklaştı. Bir eliyle çenemi tutarken dişlerinin arasından fısıldayarak:

— Şimdi tam dişinize göre olduğumu anlıyacaksınız. Ve bunu söyleyerek çürük dişimin yanındaki sağlam dişi beni bağırta bağırta söktü. Şimdi o sağlam dişi karın bir hatıre diye saklar.

BABIL KULESI

KAYBOLMUŞ ŞEMSİYE

Bir cenaze merasiminde kilisede şemsiyesini unutan bir adamcağız onu aramak için yine kiliseye gitti, fakat şemsiyenin yerinde yeller esiyordu. Bu karısının hediyesi olan 80 franklık bir şemsiye idi. Çok üzülen adamcağız günlük gazetelerden birine şemsiyeyi bulup getirene bir mükâfat verece - ğini vaadederek bir ilân verdi. Aradan on beş gün geçtiği halde şemsiyeden ses seda çıkmadı. 80 franklık şemsiyenin acısını bir türlü unutamayan adamcağız gazete idarehanesine gitti ve orda dert yanmağa başladı.

Adamın bu üzüntü ve timitsizliğini gören gazetecilerden biri.

— Ben sizin yerinizde olsaydım, dedi, sizinkinden daha başka türlü bir ilân verirdim ve şemsiyem hemen ertesi gün gelip beni bulurdu.

Şaşkına dönmüş olan adam:

— Sahiden mümkün mü bu, dedi, hem ne biçim ilân bu dediğiniz?

Gazeteci yazmağa başlıyarak:

— İşte şöyle bir ilân, dedi: «Cenaze merasiminde yanlışlıkla Bay Untel'e ait şemsiyeyi alıp giden zatın kim olduğunu biliyoruz. Şemsiyenin en kısa zamanda aşağıdaki adrese geleceğinden eminiz. Yanlışlık daima affedilir. Selâm ve say-

İlân salı günü sabahı ç- ti, aynı gün gece yarısı meçhul şahıslar ilânı veren adamın evine tam beş tane şemsiye getirip bıraktılar, kendi şemsiyesi de bunların içindeydi.

YERİNDE BİR CEVAP

Bayan iş çakılacak diye heyecan içindedir. Bugün ilk defadır ki kocasına yaldızlatmıştır. Kalbi çarpmakta, elleri titremekte, göğsü çatlaya - cak gibi olmaktadır ve yine ilki kere makas elinden düş - müştür. Kocası Jules gördüğüne dikkat etmez bir adamdır:

— Çok sinirlisin karıcığım, neredeydin bakayım bugün?

Karısı ona açıkkalplilikle şu cevabı verir:

— Provadaydım, kocacığım!

Küçük oğlan istihbaratı çevirdi ve civardaki bir sinemanın numarasını sordu.

«Bu numarayı telefon rehberinizden kolayca bulabilirsiniz» Küçük ses.

«Biliyorum» diye cevap verdi, «Fakat şimdi onun üzerinde durmaktayım»

Orhan Enez

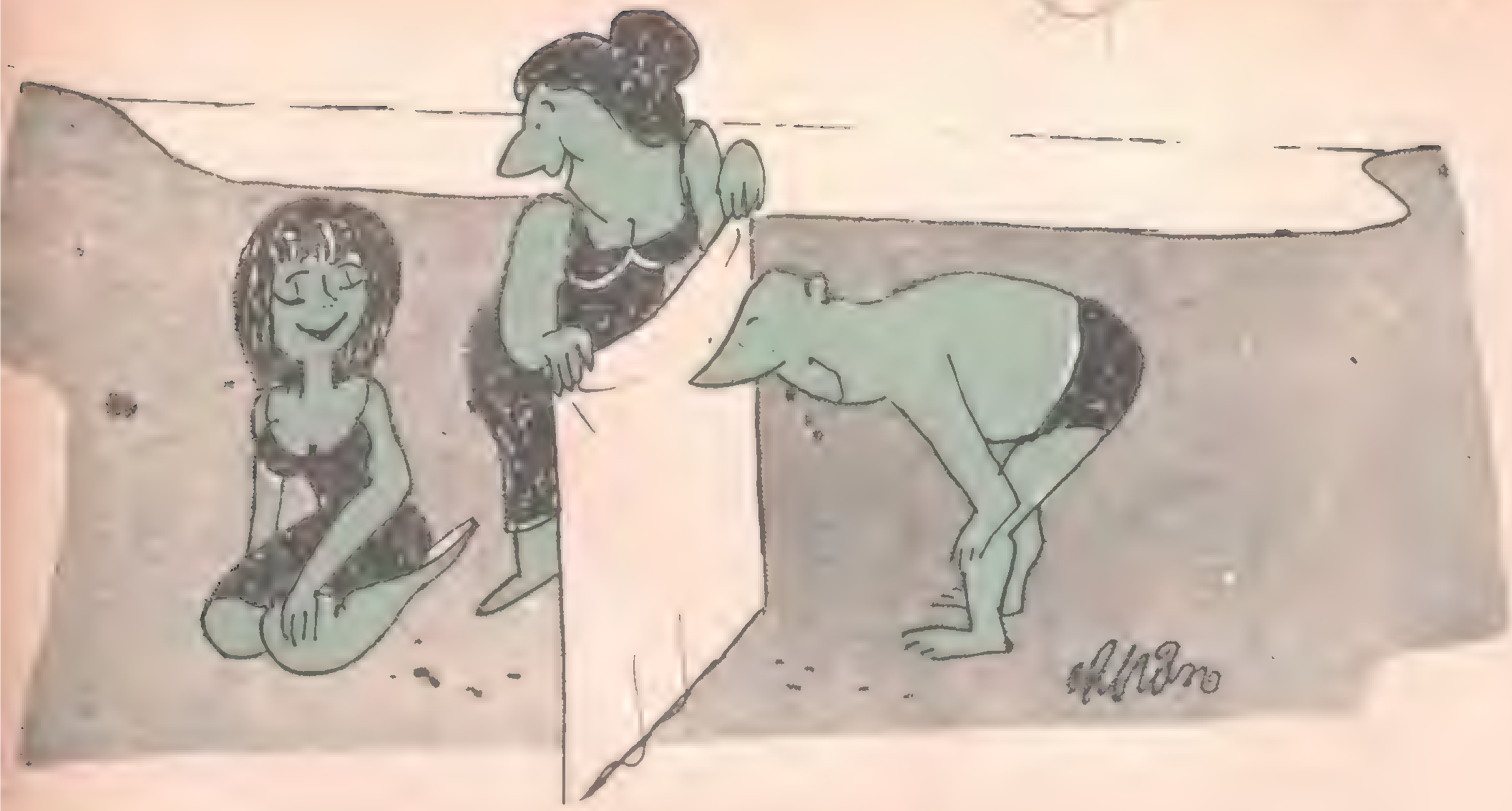

YAZISIZ

O. Oral

- HAH IŞTE BİRİNCİ KEMANI

Çattı mattı kaç çattı.
Altı kişi çattı

Tebdili mekânda ferahlık vardır.
Kiracı

Buradan geçmek yasaktır.
Abdülnasır

Haydi bir dostluk kaldı.
Yunan basını

Sakın aldanma, inanma kanma.
Alışveriş

Bayram değil seyran değil, enişte beni niye öptü?.
Abiandan ayrılıyor da

Her işi zekâsına güvenerek yapanlar ahmaklardır.
Jean De Mer.

Her pozitifin birer megatifi vardır.
Burhan Görgüç

Vadim o kadar yeşildi ki.
Stadyum yaptılar

Dümteke düm tek.
Salim tek

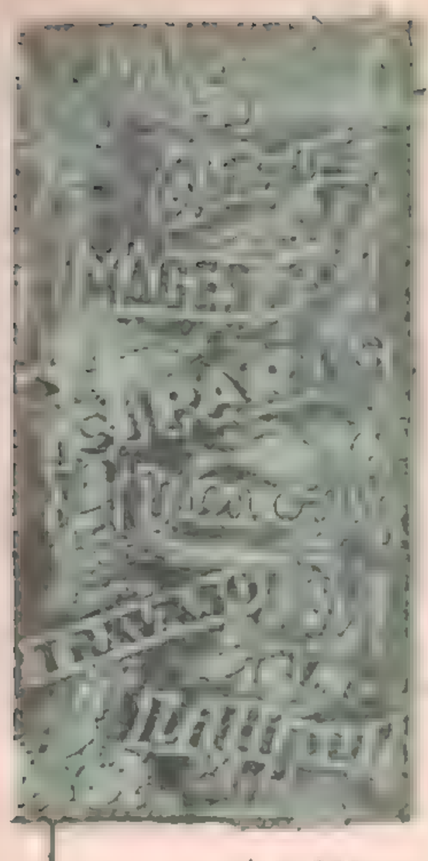

BASİL KUİESİ

— KIMILDAMA. ÇOK GÜZEL BİR GRUP RESMİ OLACAK...

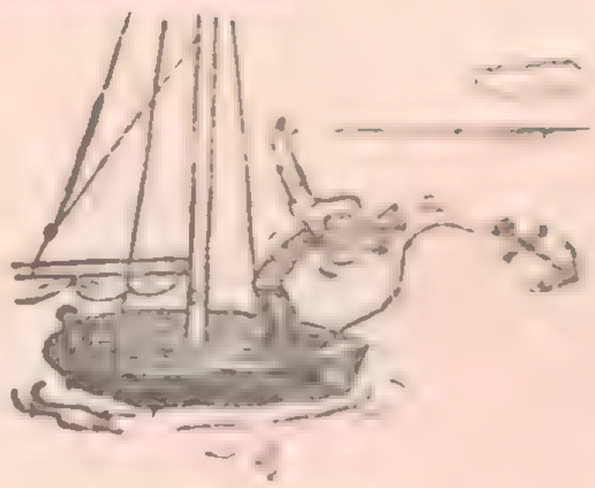

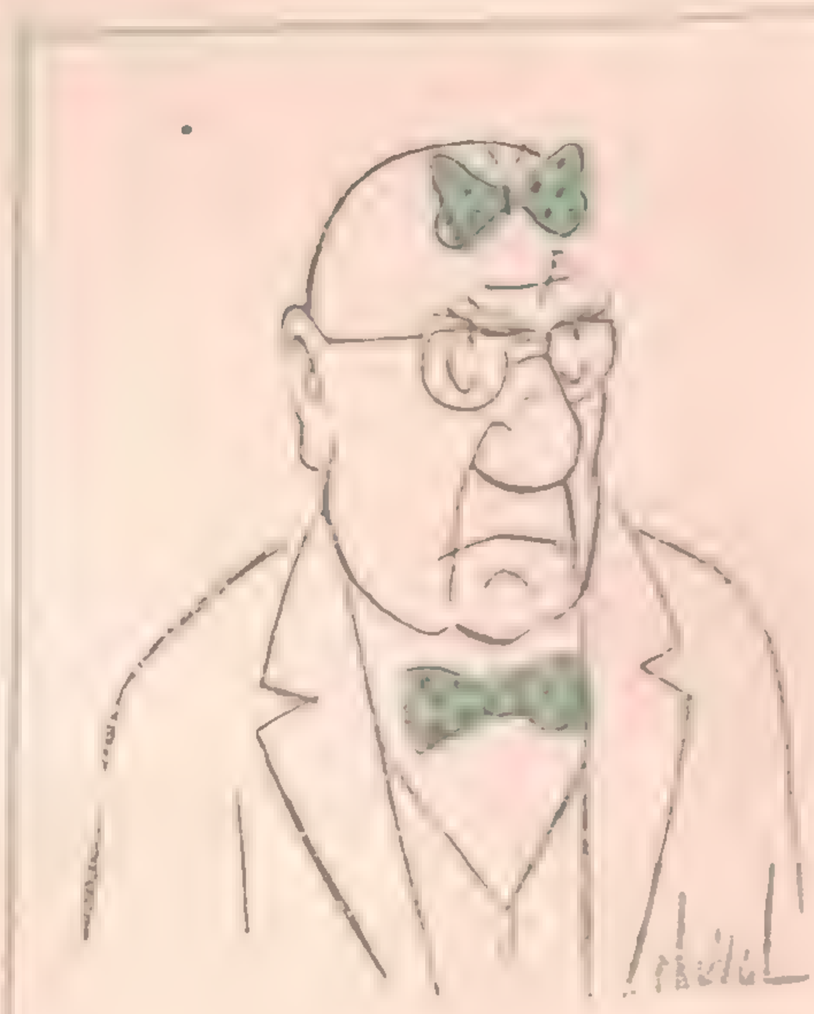

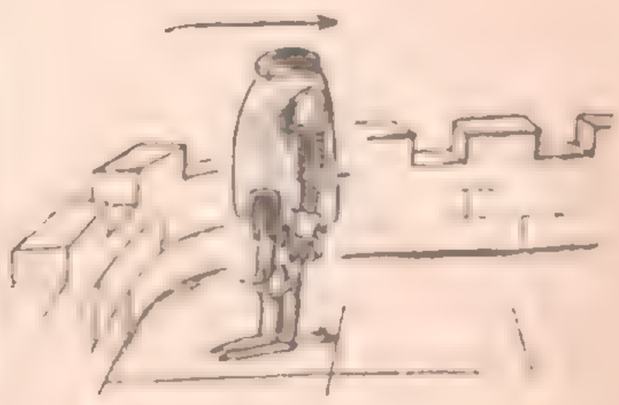

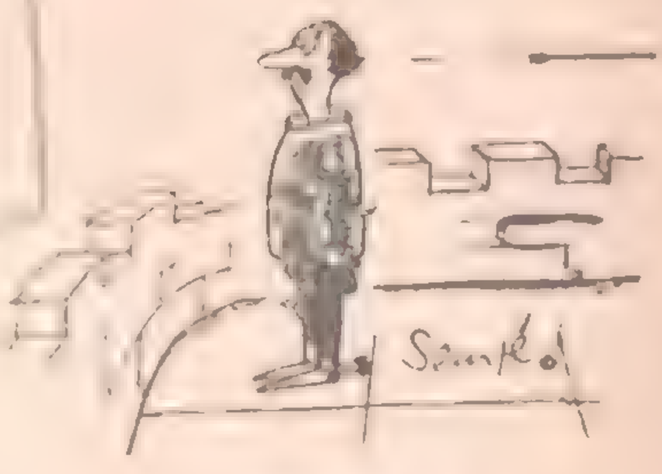

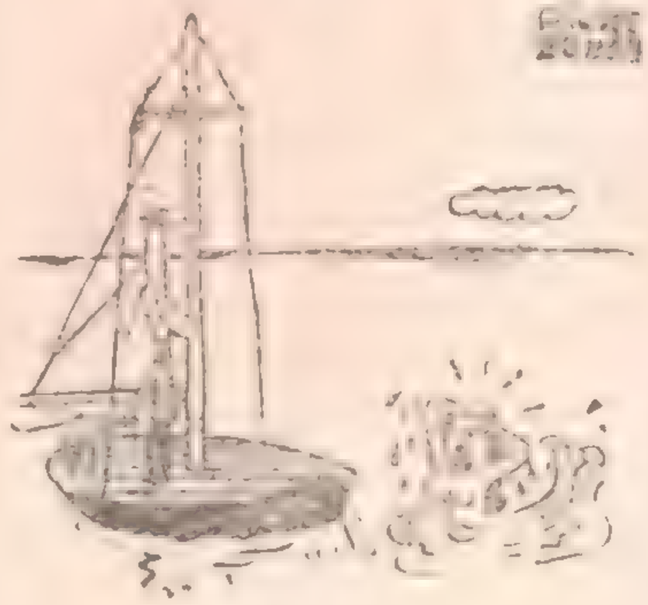

YAZIŞIZ

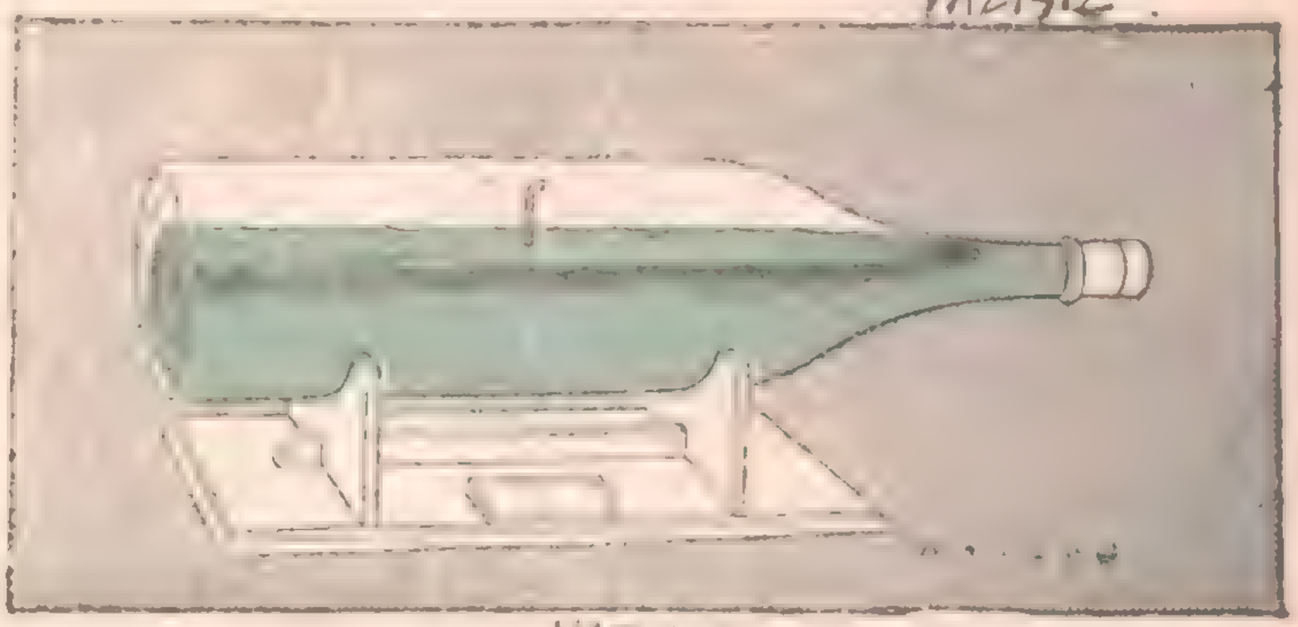

YAZIŞIZ

Milletler Arası Hayri

İnsanların doğarken, ne çeşit yaratık olacaklarını seçmek ellerinde olsaydı, çoğu sırf fiyakalı olsunlar diye, horoz, deve yahut fil olmak isterlerdi.

Hayri de gösteriş budalası bir oğlan, fiyaka yapsın, etrafa caka satsın, diye gazeteci olmuş. Gazeteci olmuş ta ne olmuş?..

Polis muhabir muavini olarak gazeteye girdiği gün, ilk işi kart bastırmak oldu: Hayri Zoru. Muharrir.»

Önüne gelene el ilânı gibi kartını dağıtır, haftada bir kaç kutu kart bastırırdı.

Gazetede Hayri'yi benden başka da seven yoktu galiba.. Birgün:

— Aman Nuricim, dedi, ne olursa senden olur...

— Hayrola Hayri, dedim..

— Birader, bir kız var, üç aydır sevişiyoruz. Kızı babasından istettim. Babası, o ne biçim muharrir öyle, bir imzası bile gazetede çıkmıyor. Biz o kofti gazeteleri çok gördük, demiş. Kızı vermiyorlar.

— Peki, benden ne istiyorsun?

— Sen nasıl olsa röportaj yapıyorsun, ne olur bir ikisinin altına benim adımı koy.

— Olur be Hayricim.

— Ama bu mesele aramızda kalsın. Kızın kulağına giderse mahvolurum.

Hayri'nin adı ile gazetede üç röportaj çıktı. Bir kaç eski gazeteci arkadaş Hayri'yi tebrik ettiler. Hayri hepsine çay, kahve, gazoz ısmarlıyor. Canı çay istiyen:

— Aman Hayricim, ne yazı idi o röportajlar, dedi mi, tamam, gelsin çaylar, kahveler.. Hayri kasıldıkça kasılıyor.

Gazetenin sekreteri bir gün bana:

— Oku şu mektubu, dedi.

«Sayın Yazı İşler Müdürlüğüne,

«Bendeniz on senedir kıymetli gazetenizin devamlı okuyucusuyum — gazete de üç senedir çıkıyordu — Bugüne kadar gazetenizde, son günlerde röportajları çıkan Hayri Zoru imzalı yazılar kadar güzel, çekici, değerli bir yazı okumadım. Bu kıymetli [illegible] seçtiğiniz için, sizi [illegible] tebrik ederim. Bu yeni yazılar, eski röportajlarınızı [illegible] yazılarınızı [illegible] edilemiyecek kadar [illegible]. Bundan sonra devamlı olarak gazetenizde Hayri Zoru [illegible] görmek isteğimizi...»

Gülümsedim [illegible]

— Gülme, dedi, [illegible], her gün böyle on beş yirmi mektup alıyoruz. Biz bu Hayri'ye yazı yazmaz derdik ama, bak okuyucu tuttu. Zaten bu okuyucu milletinin de ne istediği, ne istemediği anlaşılmaz ya...

Hayri'nin röportajlarını göklere çıkaran her gün yığın yığın mektuplar geliyordu. Hem de bu mektuplar, yüz kişi namına, falan mahalle halkı namına, filân fabrika işçileri namına imzalı idi. Bir yandan da üst üste telefonlar yağıyor. Telefonlardan birine ben çıktım.

— Allo... Orası «Son Ümit» gazetesi mi?

— Evet efendim.

— Ben bir okuyucunuzum. Beyefendi, niçin Hayri Zoru'nun röportajları artık çıkmıyor? Onun yazıları kadar nefis yazı okumadık şimdiye kadar. Yazılarını kesip saklıyoruz.

Sesini ne kadar değiştirmiye çalışırsa çalışsın, telefonda konuşanın Hayri olduğunu hemen anladım.

— Evet Beyefendi, kıymetli bir yazardır.

— Siz hâlâ, Nuri imzalı saçma sapan yazılar neşrediyorsunuz.

Daha falan filân...

Akşam üzeri patron çağırdı:

— Nuri Bey, dedi, bir müddet için «sizin röportajlara ara verelim.

Artık gazetede Hayri'nin röportajları çıkmadan bir gün evvel büyük ilânlar yapılıyordu: «Genç neslin en kuvvetli röportaj yazarı Hayri Zoru yeni bir röportaj serisine başlıyor...»

Bunların hiç biri zoruma gitmedi. Ne karşımda kasılması, beni adam yerine koymaması, arkamdan, o da röportajcı mı, geçti o eski, köhne yazı devri, demeleri, hiç biri... Ama yüzüme karşı da, gözümün içine baka baka:

— Eski tarz geçti artık, onun için senin yazıları okuyucu tutmuyor, deyince tepem attı. İçimden ben sana gösteririm, dedim. Bir matbaacı arkadaşa gittim. Hemen pedal makinesinde, «Milletler arası röportaj yazarları Birliği» başlıklı kâğıt zarf, bir de şöyle bir davetiye bastırdım:

«Sayın Bay,

«Aramıza katılmakla bize onör verdiğiniz Milletlerarası Röportaj Yazarları Birliği'nin 16 haziran pazar gecesi, saat 20 den sabaha kadar Kervansaray salonlarında yapılacak dokuzuncu tanışma törenine, sayın eşinizle birlikte şeref vermenizi saygı ile rica ederiz.

Sekreter

William Raff»

İki gün sonra Hayri, ağzı kulaklarında masama geldi. Sanki hiç önem vermezmiş gibisine:

— Beni Milletlerarası Röportaj Yazarları Birliği'ne âzâ yapmışlar, dedi.

Orhan Enes

YAZISIZ

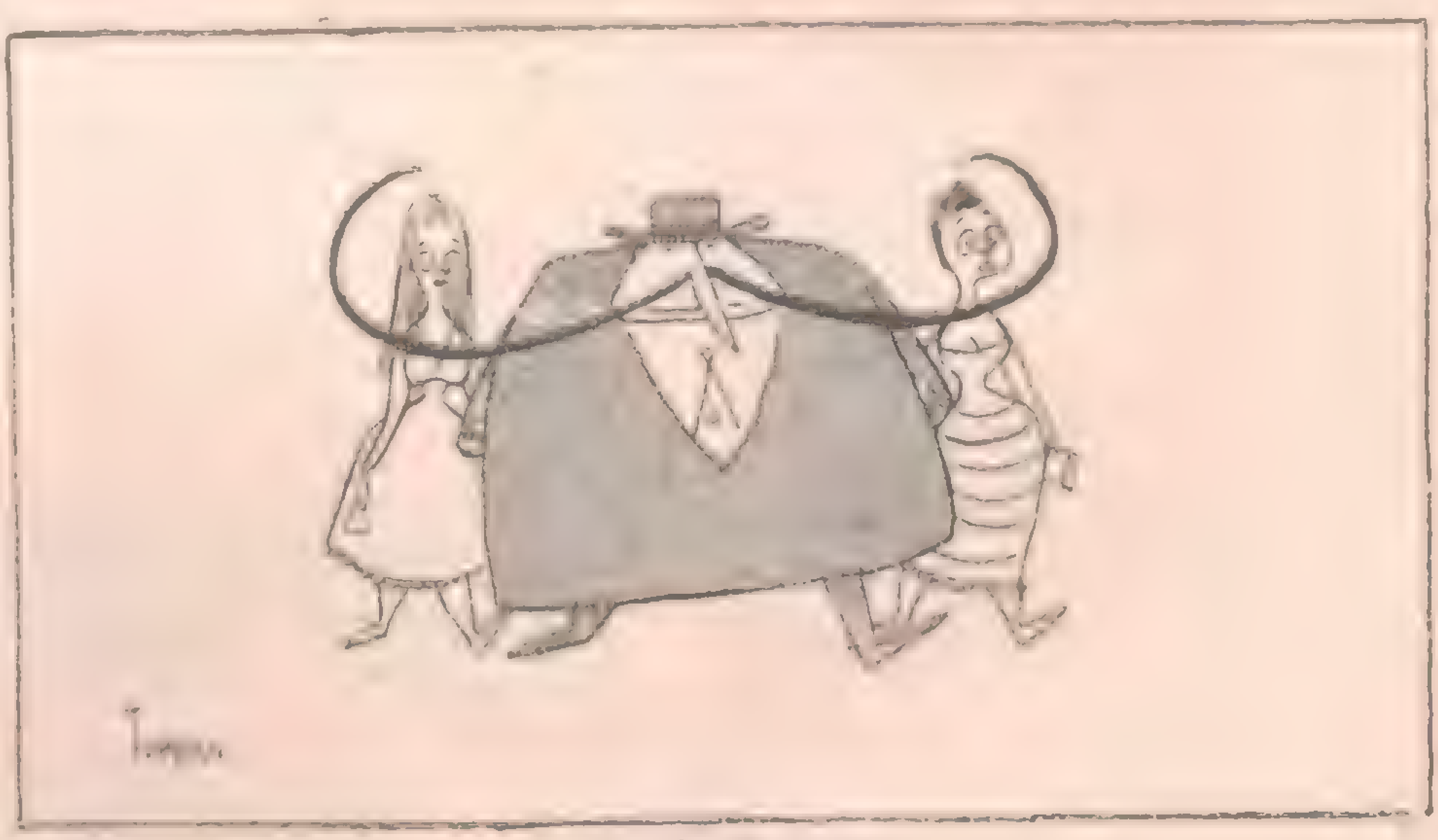

METRESİ VE KARISI

gelen mektubu [illegible] ramsa bırakmadı. O kadar havasına girmişti, öylesine de aptaldı ki, mektubun Türkçe oluşundan, adres bulunmayışında bile şüphelenmiyordu. Mektubu patrona da göstermiş. Sekreter anlattı:

Patron «Bu mektup Türkçe» deyince önce şaşalamış, sonra

«Ben tercüme ettirdim» diye atmıştı.

On gün sonra, benim gönderdiğim davetiyeyi almıştı. Bana geldi:

— Sana davetiye geldi mi?

— Ne davetiyesi?

— Hiliç... Sordum.

Belki ben de giderim, diye, toplantıyı benden saklıyordu. Gazeteye de bu toplantı için bir havadis yazmış, Sekreter:

— Sen çıldırdın mı Hayri, böyle bir şey olsa haberimiz olmaz mı? diye havadisi koymadı. Hayri etrafına dert yanıyordu:

— İşte, bizde gazetecilik böyle... Koca, Beynelmilel bir Birlik İstanbul'a geliyor da, kimsenin ruhu bile duymuyor.

Bu sırada da okuyuculardan sahiden mektuplar gelmeğe başladı: «Bunlar da nasıl röportaj, bu ne rezalet?.» diye Patron beni çağırdı:

— Yarından itibaren yine röportajlara başlayın! dedi.

Pazar akşamı, ben de Kervansaray'a gittim.' Baktım, bizim Hayri dildâdesi ile bir masada oturuyor. Ama ondan başka simokinli, dildâdesinden başka da tuvaletli yok. Beni görünce bozuldu:

— Sen de mi davetli idin? dedi.

— Yooo!... dedim.

Sevgilisile tanıştırdı:

— Arkadaşlardan. Bizim Birliğe dahil değil ama, gelmiş...

Yanlarındaki masaya oturdum. Bir ara bana:

— Acaba Birlik Başkanı kim? Gidip kendimi tanıtayım, ayıp olur, dedi.

— Hangi Birlik? dedim.

— Canım burda Milletlerarası Röportajçılar Birliği'nin toplantısı var ya...

— Yaa, öyle mi? Hiç haberim yok...

«Bana yutturamazsın...» gibilerden mânâlı mânâlı baktı. Garsonu çağırdı:

— [illegible]

— Efendim, Birlik Başkanı ile tanışmak istiyorum.

Şişman biri:

— Buyrun, benim, dedi.

Bu adamı tanıyordum. İstanbul Berberler Birliğinin Başkanı idi. Hayri kendisini tanıttı:

— Efendim ben «Son Ümit» gazetesinin muharriri Hayri Zoru...

— Bir emriniz mi var?

— Estağfurullah... Beni lütfen birliğinize kabul ettiğiniz için teşekkürlerimi arzederim.

Masadakiler şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Hayri:

— Tanıştığımıza çok memnun olduım Mister William [illegible]

[illegible]

şim sen çıldırdın mı? [illegible] Milletlerarası... Ne Başkanı?

Hayri:

— Vallahi billahi konuştum, diye yemin billâh ediyordu.

O günden sonra, Hayri'nin Röportajcılar Birliğine azalığı gazetede alay konusu olmuştu. Kendisini sahiden böyle bir Birliğin üyesi sandığı için, artık muhabirliğe de tenezzül etmiyordu.

Röportajcılar Birliğinden diye gönderdiğim davetiye ile üyelik kartını da, kıymetli bir hatıra gibi saklıyor, tanısın tanımasın, kiminle iki lâf etse, hemen bir punduna getirip, cebinden bunları çıkarıyordu.

Uzun zaman Hayri piyasada görünmedi. Birgün Babıali yokuşunda karşılaştık.

— Ne haber Hayri? dedim.

— Nuricim, dedi, bizim memlekette san'atın da san'atkârın da kıymeti yok. Üç dört röportaj yazdım, herifler hemen takdir ettiler, beni de aralarına aldılar. Şimdi annemden kalan evi satıp Fransaya, bizim Birliğe gideceğim.

İçif cız etti. Kolundan tuttum, Meserret kahvesine soktum. Ona yaptığım muzipliğin sebebini anlattıktan sonra:

— Aman Hayri, dedim, sana pek zalimce bir şaka yaptım, Birliğin filân aslı asteri yok. Sakın evi satayım, deme.

Gözleri camlaştı. Hiç sesini çıkarmadan hiddetle gitti.

Kendisini bu tatlı hayâle öyle kaptırmıştı ki, sözlerimin doğruluğunu bile bile, bir türlü inanmak istemiyordu. Sonradan sekreterden duydum; «Nuri beni kıskandığı için Fransaya gitmemi istemiyor» demiş.

Hayri Parise gitti. Bir sene sonra, iyi kalpli bir kaç arkadaşının yardımı ile ,bir Fransız akıl hastanesinden İstanbula getirildi. Şimdi zavallı Hayri, hâlâ Milletlerarası Röportaj yazarları Birliğine her gün mektuplar yazar, önüne gelene san'atkârın takdir edilmediğinden şikâyetler eder.

Hayri'ye yaptığım kötülük için vicdan azabı çekiyorum. Emin olun sevgili okuyucular, eline yazarım diye kalem alan herkesin içinde bir parça Hayrilik vardır. İşte beni teselli eden de bu duygu. Çünkü Hayri, biraz da benim...

TAKOZ

— AFFEDERSİNİZ... İÇERİ GİRMEK MECBURİYETİNDEYİM. KENDİSİNİ GÖRMEDEN PAKETİ VERME DEDİLER.

HALLACIN RUHU

FRANSIZ FIKRALARI

Daha on beş yaşında bile değildim. Üstelik Fransızcayı alabildiğine berbat konuşuyordum. Böyle olmakla beraber yabancı bir dil biliyorum diye de gururumun hududu yoktu. Bir gün Paristе lokantada levrek ısmarlarken Maitre d'hotel bozuk ifademden bir mânâ çıkartamadı, fakat sözümü tekrarlamak zahmetinden beni kurtarmak için meşhur Fransız inceliği ile derhal gözümü bile kırpmadan güzel bir İngilizce ile:

«Sorry Sir, Idon't speak French = Müteessirim fakat Fransızca bilmiyorum» dedi.

Churchill

Havanın gayet güzel ve açık olduğu bir gün Dış Bakanlık memurlarından biri Vaşington caddelerinin birinden geçerken üstüne bir trençkot giymiş ve eline bir şemsiye almış. Polonya elçiliğine mensup yüksek bir memura rastlar:

— Yağmurdan korkuyorsunuz galiba.

— Hayır, Moskovada yağmur yağmakta olduğunu haber aldım da...

Arkaraşından on lira borç almış, hemen bir lokantada havyar ısmarlamış yiyordu.

Borcu veren arkadaşı onu bu halde görünce çıkışmağa başladı.

— Hem borç para alıyorsun hem oturmuş havyar yiyorsun böyle şey olur mu?

— Sen ne halden anlamaz adamsın yahu. Param olmadığı zaman havyar yiyemem, param olduğu zaman havyar yiyemem. Peki söyle ben ne zaman havyar yiyeceğim?

Birgün bir çelebiye sordular:

— Sizde iyi doktorlar var mıdır?

— İyi doktor da söz mü? Dünyanın en iyi doktorları bizde bulunur.

— Yok canım.

— Tabii ya! Bir gün hastalanmıştım. Dr .Han Kon'u çağırdık bir takım ilâçlar verdi, daha fena oldum. Sonra Dr. Sang Sing'i çağırdık bir miktar ilâç daha verdi. Ben gittikçe fenalaştım, ölüyordum. Nihayet Doktor Han Cank'ı çağırdık, meşgulmüş, gelemedi ve ben de iyileştim.

Adamcağız bir otobüs kazası geçirmiş baygın bir halde hastaneye getirilmişti. Karısı da yanındaydı.

Doktor muayeneye gelince:

— Ölmüş! dedi.

Adam derhal başını kaldırıp protesto etti.

— Hayır ölmedim.

Karısı parmağını dudaklarına götürerek:

— Sus... dedi, yat bakayım Doktor beyden iyi bilecek değilsin ya!

Ticarethane müdürü iş aramağa gelen genç kıza hususi bir bilgisi olup olmadığını sorar. Kız:

— Evet der, bir çok bulmaca müsabakası kazandım; bu işte hususi bir bilgim var.

Müdür:

— Fena değil ama der. Ben yazıhanede çalışacak bir kimse arıyorum.

Kız hemen cevap verir.

— İyi ya ben bulmacaların hepsini yazıhanede hallettim.

Uğradığım köydeki budala ile herkes ilgilenir. Zira önüne bir 10 bir de 50 kuruşluk konulunca budala daima 50 yi bırakıp 10 kuruşluğu alırdı.

Birgün budalayı tek başına bulunca yanına sokuldum ve eline bir 50 kuruş tutuşturduktan sonra ne diye her zaman 10 kuruşluğu aldığını sordum. Herif korka korka etrafına bakındı ve sonra bana dönerek alçak bir sesle:

— Sebebi gayet basit efendim dedi. 50 liği alsam bu tecrübeye devam ederler mi?

tarzan

BÜLENT ORAN —— SUAT YALAZ

OSMAN BİR ÇILGINLIK MI YAPMIŞTI ACABA ???

KİM O PİGMELERİN ULU ÖNDERİNE REİS DİYE SESLENEN CAHİL HERİF ! KİM O ?

VAY ÖLÜSÜ KANDİLLİ.. BEN SENİ BELEDİYE REİSİMİZ VELİ BEY SANDIM.. ARKADAN ÇOK ŞİRİN GÖRÜNÜYORSUNUZ.

NE POLİTİKACI HERİF BE !

HERİF FENA BAKIYO !

DURUN.. TARZAN TAKİP EDECEK OSMAN CEYNİ BULACAK

BİR HERİF DAHA BEKLEYELİM.

YEEES

BU ARADA BİZİMKİLER DE MERAKLA OLANLARI SEYREDİYORLARDI. AMERİKALI ÇOK SOĞUKKANLIYDI..

"HER ŞİRİN GÖRÜNEN BELEDİYE REİSİ DEĞİLDİR „DİYE BİR SÖZ VARDIR..

HEM REİSLER BÖYLE M. GİYİNİR

SÖZÜLMA BE ABİ. TEBDİL GEZİYORDUR BELKİM DEDİK. N'OLMUŞ YANİ?

VAAY BANA KÜFRETTİ.. YAKALAYIN ŞUNU !!

NE POLİTİKACI HERİF BE !..

AR KAŞ V AF

YAZISIZ

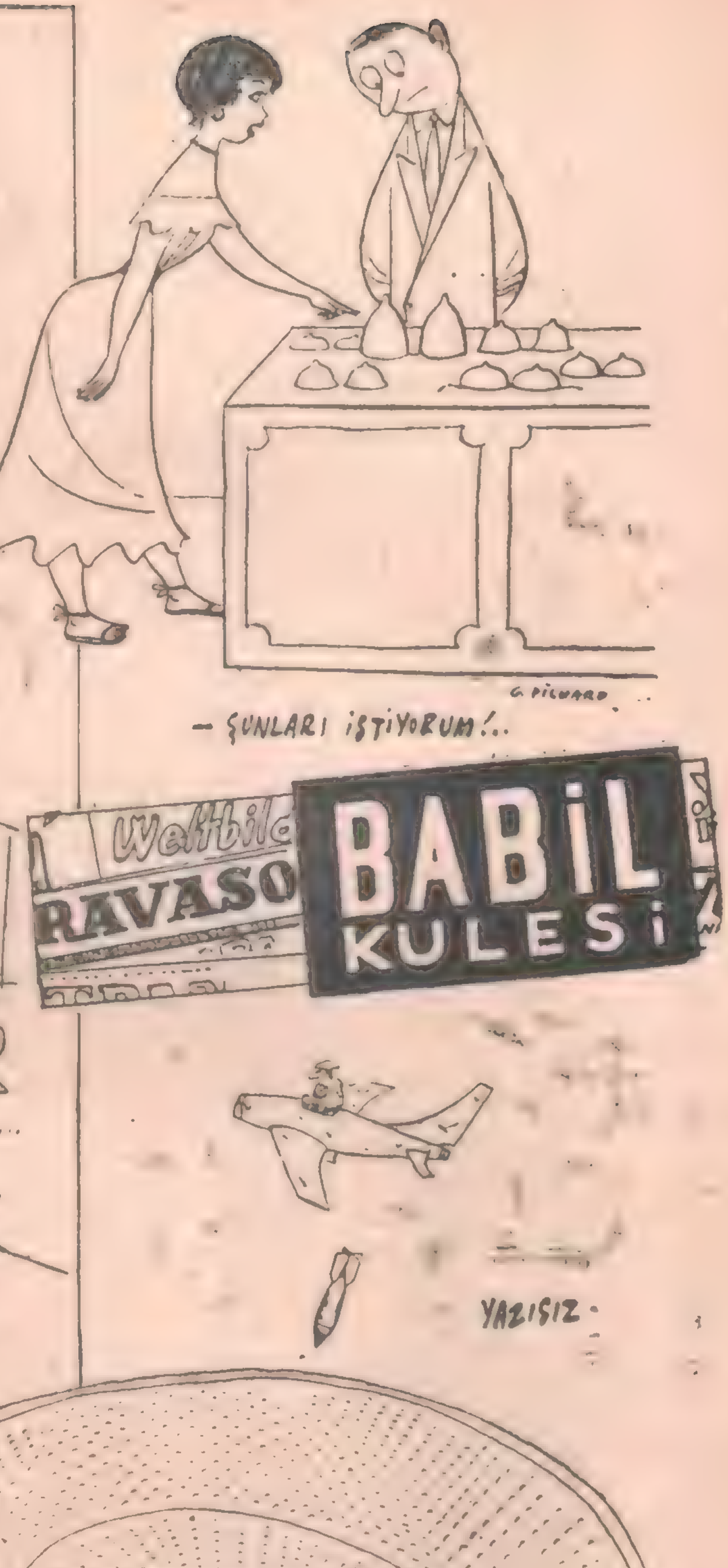

YAZISIZ

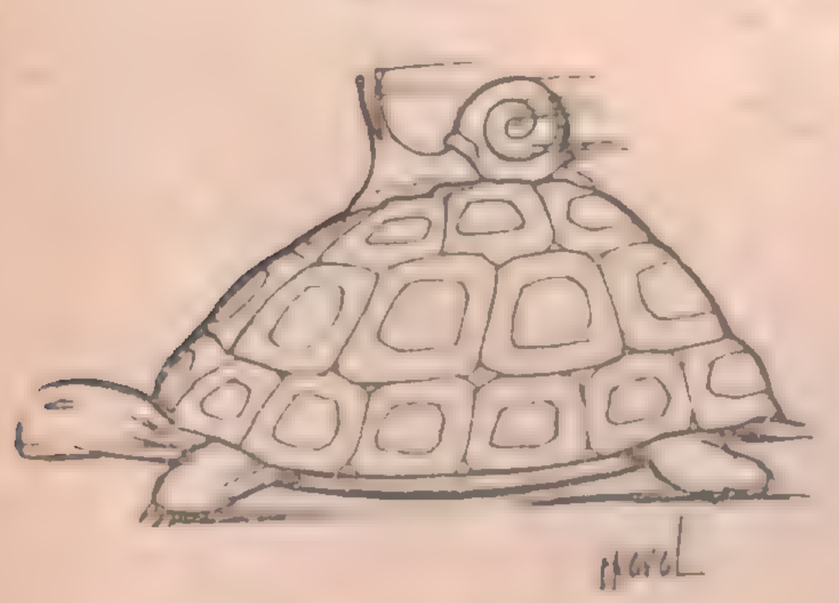

YAZISIZ

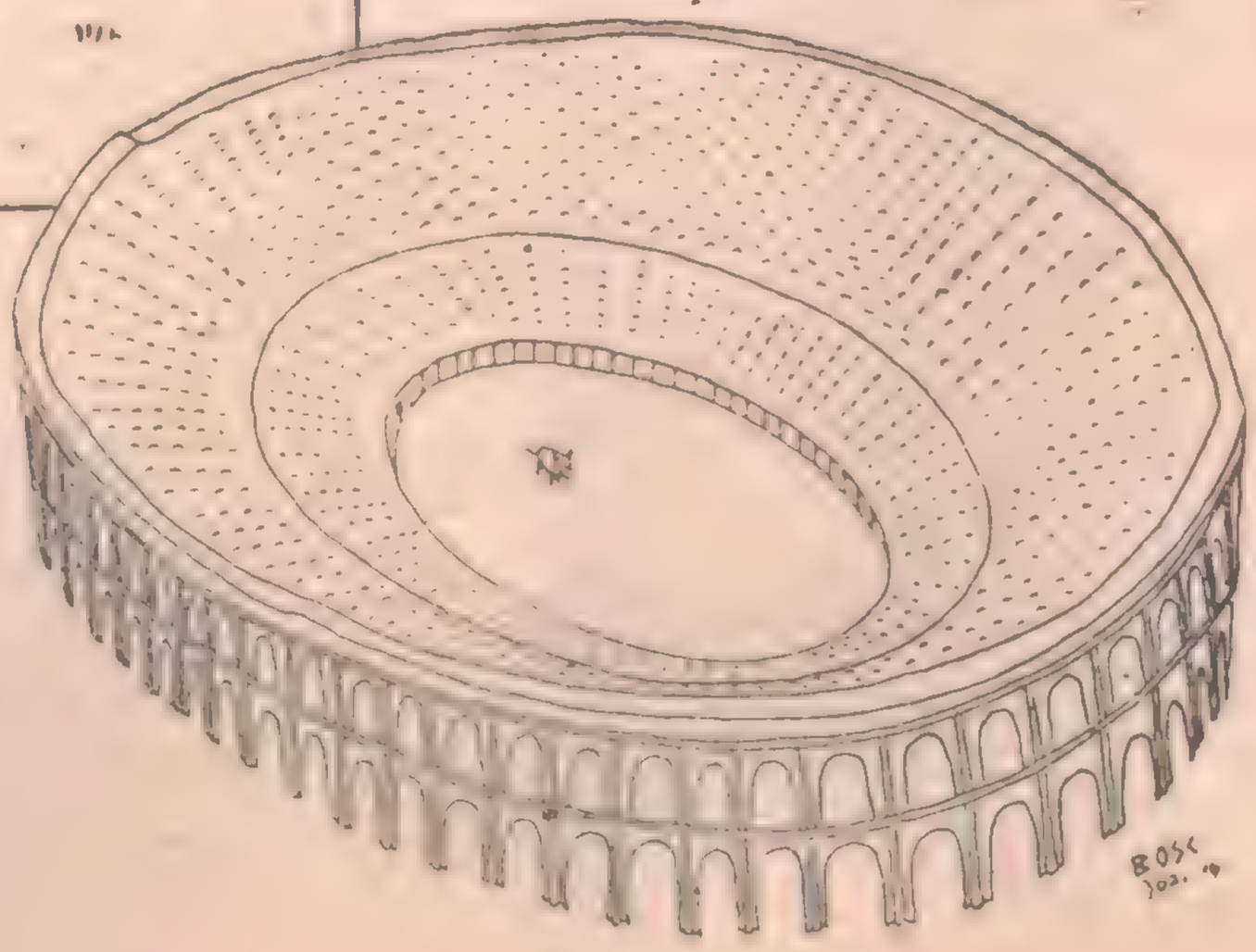

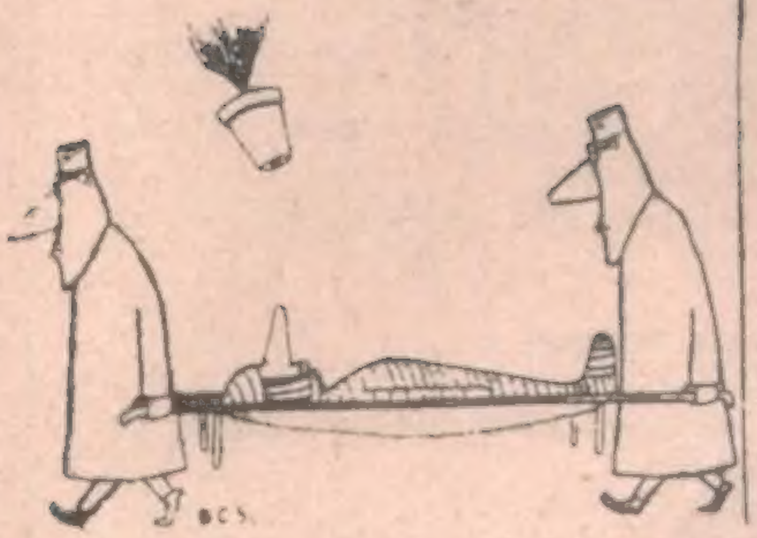

YAZISIZ

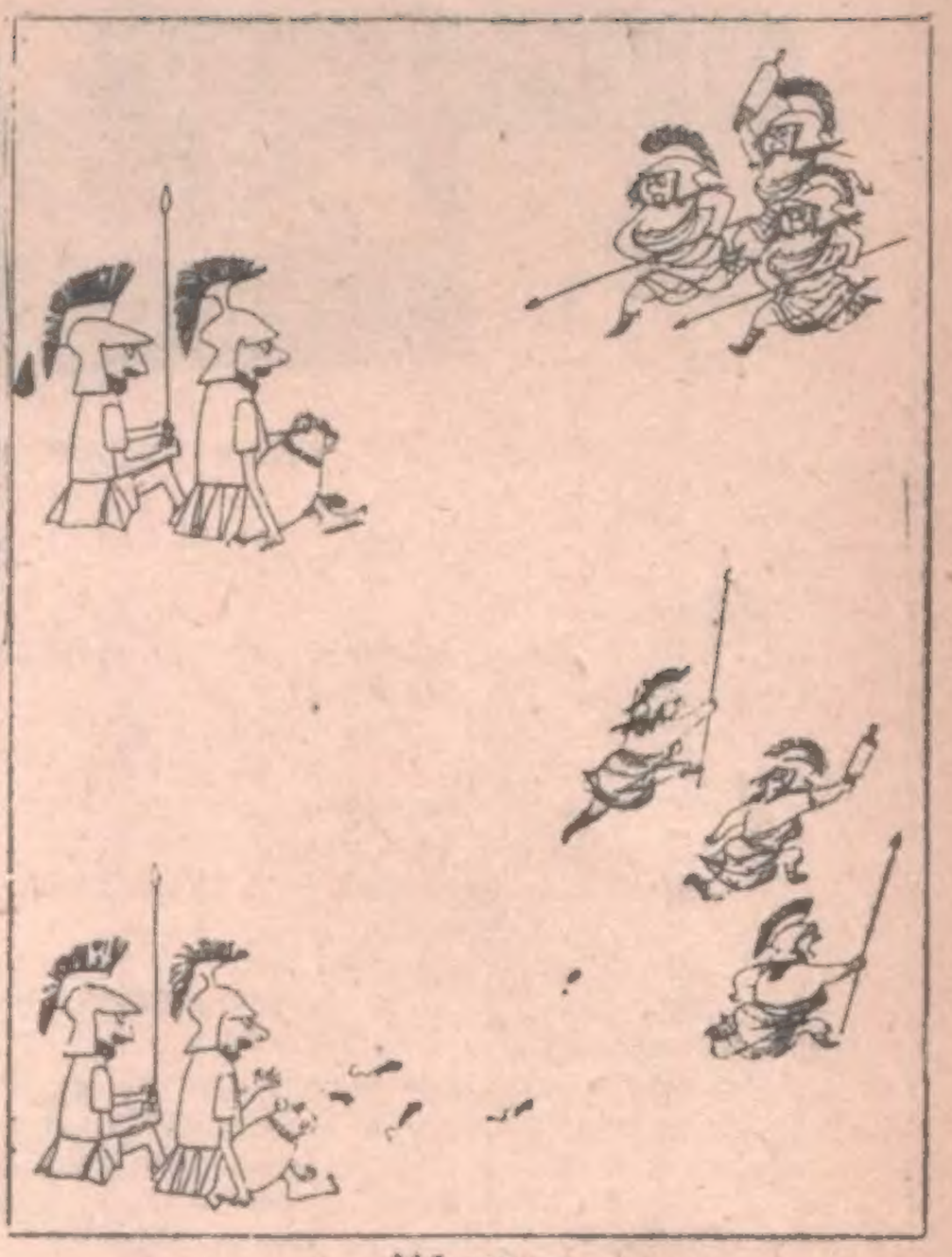

YAZISIZ

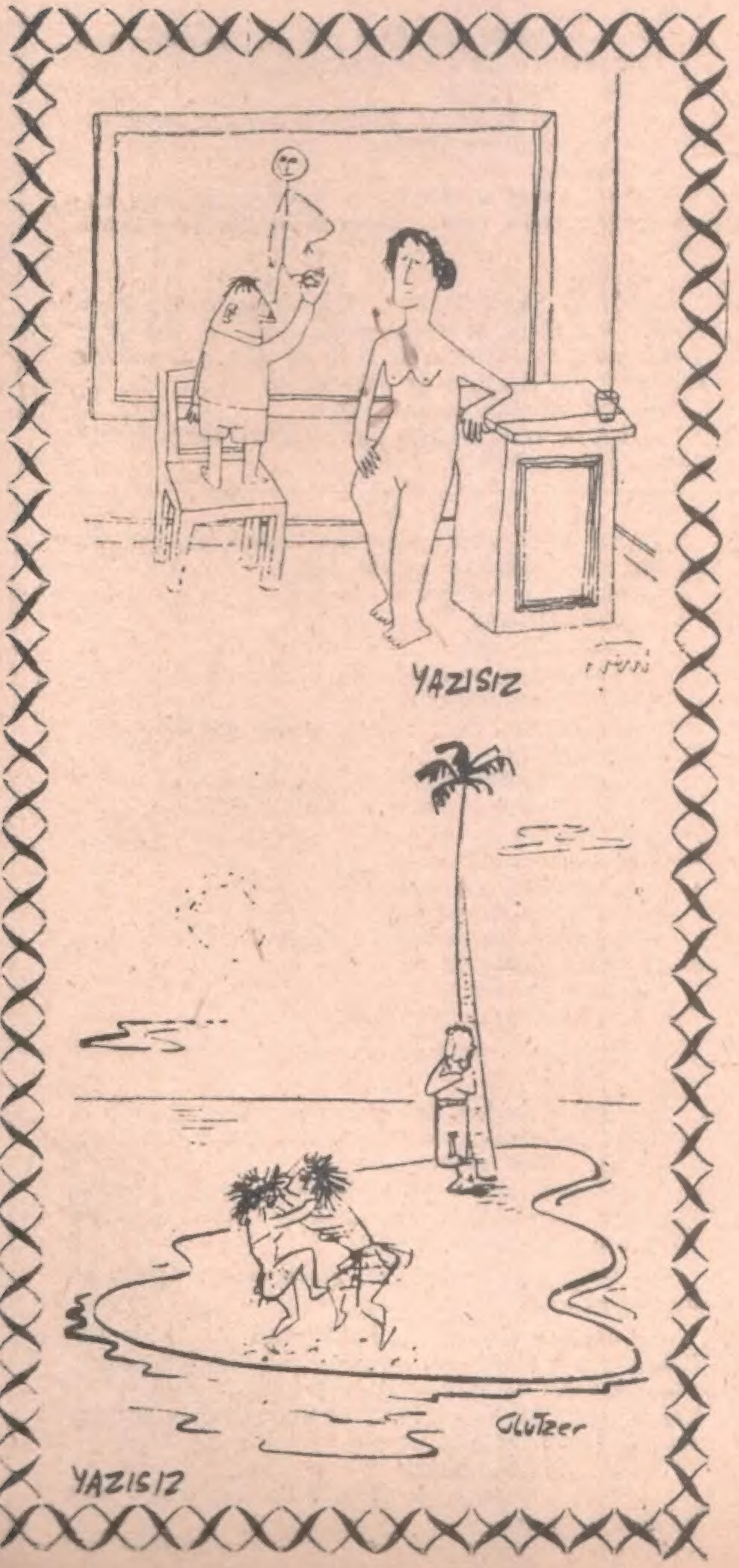

YAZISIZ

YAZIGIZ

—FRANÇOIS, BANA SADECE ARTİST GÖZÜYLE BAKMAVI VADETMİŞTİN!..

EŞEKLİKTEN EŞEKLİĞE

II

YAZAN: BÜLENT ORAN

1.

Nöbetçiler:

— Hey, delikanlı sırtındaki ne, diye sordular?

— Gözleriniz yok mu sizin?

— Var... Battaniye... Ama içinde ne var?

— Nadide bir halı.

— Halıyı ne yapacaksın?

— Sezara hediye götüreceğim.

— Sezar halıyı ne yapsın be... İstese bütün İskenderiyeyi halıyla kaplatabilir.

— Ama böyle halıyla değil...

— Hah, hah hah... Sen de pek safmışsın be birader. Halının öylesi böylesi olur mu?

Ben içerde, nöbetçiye «Dengi açsa da içindeki halıyı görsen ne hale gelirsin hayvan herif», diye sövüyordum. Zaten nöbet tutanlar daima öbür kişilerden daha ahmak olurlardı. Birazıcık aklı olanlar nöbeti daima başkalarına yüklemenin yolunu bilirlerdi.

Efendinin keyfi nihayet oldu...

— Geç bakalım balkabağı, diye rızasını belirtti. Yalnız ayağını denk al da hediye diye bu süpürüntüyü götürdüğün için senin canına okumasın.

Apollodorus huzura kabul olunduğu zaman Sezar, ayaklarını yüksekçe bir yere dayamış, kanın fazlasının

2.

daha lüzumlu olan beynine aktarılmasına çalışıyordu.

Apollodorus'a:

— Görüyorsun ki meşgulüm, dedi. İnsanı rahatsız etmenin manâsı var mı?

— Size bir hediye getirdim efendim.

— Sen o hediyeyi al da başına çal. Ben öyle kuru gürültüye, süpürüntülere tokum.

Her şey bir tarafa, bu süpürüntü kelimesi asabıma dokundu. Bağlı olduğum yerden.

— Apollodorus, dön geri, diye bağırdım. Eşek hoşaftan ne anlar.

Şaşıran Sezar:

— O da nesi, dedi? Konuşuyor.

— Evet efendim.

— Hiç konuşan hediyeye rastlamadımdı. Hediyenin terbiyesi kıt ama sesi güzel.

— Güzeldir efendim.

Sezar, budalalarla diktatörlerde bulunan ve kendini bilhassa yemekten sonraları belli eden o gösteriş merakıyla, hindi gibi kabararak.

— Peki öyleyse, bırak onu şuraya, demek lûtfunda bulundu.

Sonra da, bütün hasisliğine rağmen, nasıl olsa devlet bütçesinden yerine bir yenisini korum düşüncesiyle bir kese altın fırlattı.

— Al bakalım, bu da senin olsun. Sizler babanızın hayrına hediye getirmezsiniz...

Apollodorus:

— Evet kabul efendimiz, bu hediyeyi babamın hayrına getirmediğim doğru. Zaten böyle bir şeye imkân yok.

— Neden.

— Çünkü biraz dikkatsiz olan annem yer yüzündeki bir sürü erkek arasında babamı pek belliyememiş. Yalnız şunu da söyleyim ki hediyeyi şu bir kese altını koparmak düşüncesiyle de getirmedim.

— Vay, altınları az mı buldun.

— Hayır, ama hediyem yer yüzünün bütün altınlarından daha değerlidir.

3.

Bunları söyleyen Apollodorus, insan başının Sezar gibi devlet büyükleri huzurunda alelâde bir kılıçla dahi koparılabilecek kadar entepüften bir şey olduğunu hesaplamadan kapıyı vurup çıktı.

Çanak yalayıcılar tarafından pohpolanmağa alışan her devlet büyüğü gibi Sezar da bu ters cevaplara içerliyerek yerinden fırladı ve hırsını almak için hediyeye, liyerek sayılır bir tekme savurdu.

— Yaptığınız hareket muzaffer ordunuzun erzakını taşıyan o muhterem hayvanlara yakışır. Siz kıral mısınız katır mı?

Büsbütün şaşıran Sezar, biraz da korkuyla halıyı açtı.

Halının içinde ben ne tarihçilerin ne de sayı hesabı açık tefrikalar dolduran beceriksiz romancıların yazdıkları gibi, gümüş yaldızlı elbiselerimle değildim. Kılığımın her kafaya göre ayrı çeşitlerde tarif edilmesine rağmen ben çırılçıplaktım.

Çırılçıplak bir kadın, sözünü giyinik bir kadından daha kolaylıkla dinletebilirdi. Tecrübelerim sonunda bu neticeye varmıştım. Hele vücudu da güzelse, söylediği ipe sapa gelmez şeyler bile olsa, karşısındaki erkeğin kulakları onları dinlemekten haz duyardı.

Yedisinden yetmişine kadar her çeşit dişi üzerinde denemeler yapmış eski bir kurt olduğu halde, koca Sezar bile bu beklemediği manzara karşısında titremekten kendini alamadı.

— Siz nerden çıktınız?

— Her insanın çıktığı yerden.

Sonra, kalçalarımdan göğüslerime kadar bütün silâhlarımı kullanarak ayağa kalktım. Benimki kadar sağlam silâhlar karşısında dayanabilecek erkek azdı.

— Oturun, dedim. Heyecanlısınız, oturun da dinleyin beni.

Gözlerini gün görmedik bölgelerimden ayırmaksızın oturdu ve bakışları ağzım yerine başka noktalara takılı olarak dinlemeğe başladı.

— Ben Kleopatrayım.

Gülümsedi:

4.

— Bir insan şöhret yapmışsa boşuna değildir, dedi. Mutlak kuvvetli bir sebebi vardır.

— Benim de var mı?

— Hem de nasıl.

— Nedir bu sebep?

— Vücudünüz. Sizi çok duymuştum ama bu derecesini tahmin edememiştim.

— Tanışmamız biraz garip oldu ama bu şekilde gelmeğe mecburdum.

— Niçin mecburdunuz? Sizi kaç defa davet ettim.

Bir erkeği elde etmek için cinsî duygularıyla birlikte izzeti nefsiyle de oynamanın fayda sağlamıyacağını bildiğimden.

— Davetinize güvenemedim, dedim?

— Neden güvenemediniz?

— Bu sarayı ve kardeşimin etrafını bir takım macera düşkünleri sardılar.

— Onlardan size ne?

— Beni tahtımdan iten onlar.

— Olsun, ben çağırdım mı onlardan korkulmaz artık.

— Ben de korkmadım. Yalnız bazı kimseler, bilhassa bana âşık olanlar beni bir bütün halinde severler.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Pompei gibi başımla vücudum ikiye ayrılırsa, vücudumu okşayacak bir sevgilimin, öpmek için başımı bulamıyacağını düşündüm.

— Pek karışık konuştunuz, ne demek istediğinizi gene anlıyamadım.

— Başımın koparılarak huzurunuza gümüş bir tepsi içinde getirilmesinden çekindim. O zaman kopuk bir başla size lâf söyliyemezdim her halde... Sonra gözlerim de yer yüzünün en yakışıklı imparatorunu görmekten mahrum kalırlardı.

— İltifat ediyorsunuz.

— Hayır... Yoksa size bütün kadınların kocası ismini takarlar mıydı.

(Devamı var)

?

?

UFUKTA DUMAN İŞARELERİ VAR ! ÇOK KÖTÜ BİR YAZI , OKUYAMIYORUM

CANİL !! ÇAYIR YANIYOR !..

KAYALIK TEPEDE TOPLANARAK ATEŞTEN KORUNALIM !

İŞLER YOLUN DA İNŞALLAH RÜZGÂR DÖNMEZ...

-ARKAŞI VAR-

KRŞ. 75, SAYI . 42

dolmuş

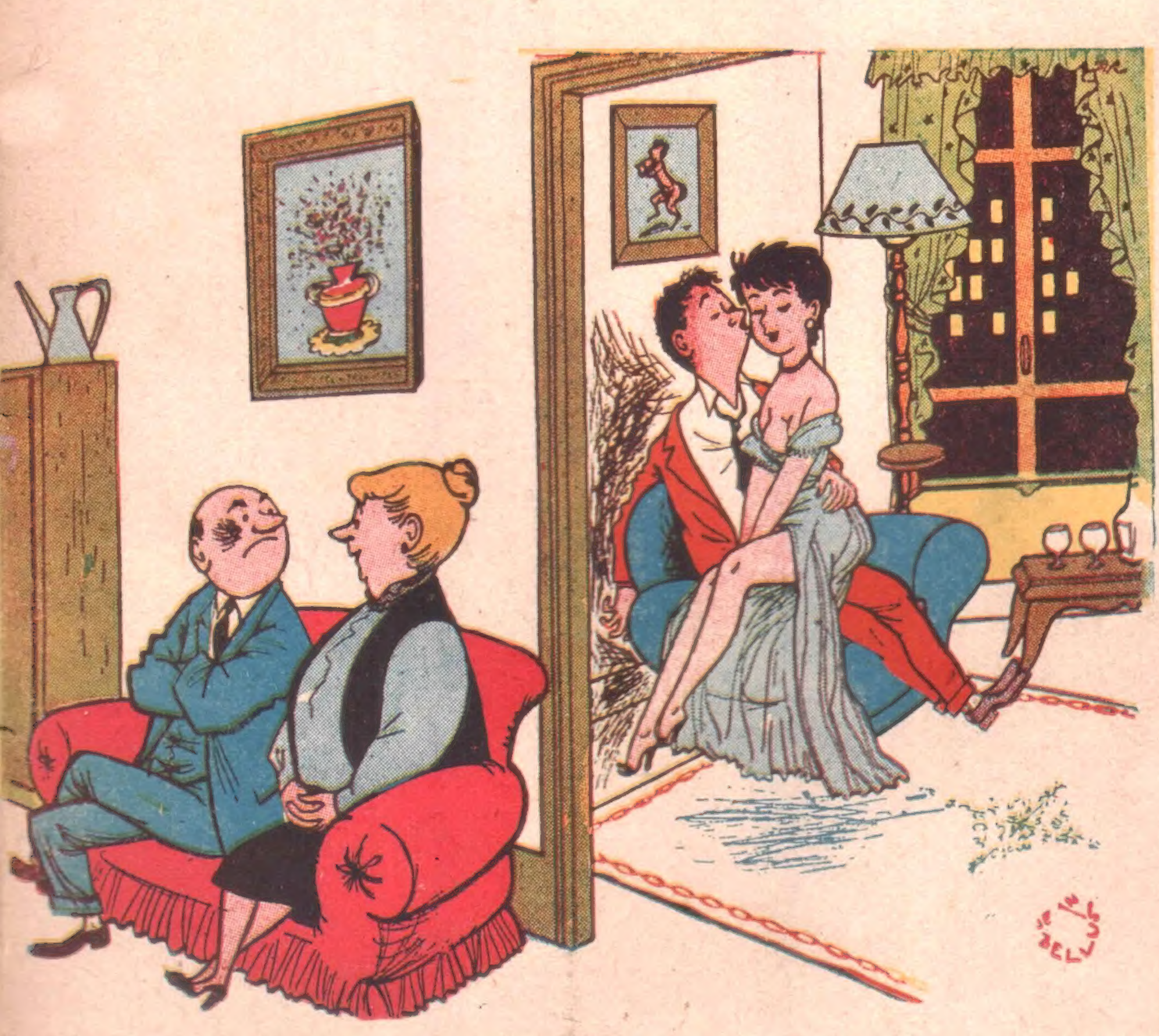

ANNE — BİZE SÜRPRİZ HAZIRLIYORLAR GALİBA!...